

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ἐνδέκατος

Συνδρομή ἑτησια : Ἐν Ἀθήναις, φρ. 10, ἰν ται; ἑπαρχίαις φρ. 12, ἰν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἄρροῦνται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἑτησιαί.—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σπυρίδιου, 6

31 Μαΐου 1881

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

[Μυθιστορία Ι. Ρουφφίνη.—Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου].

Συνέχεια· ἰδίᾳ σελ. 321.

1'

Ἐπὶ τοῦ ἐξώτατου.

Τὸ ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Ἀντωνίου ἐπινοηθὲν ἀνάκλιτρον ἔφθασε τέλος καὶ ἐδοκιμάσθη προσηκόντως ὑπὸ τοῦ Σιρ Ἰωάννου, ὅστις ἐκῆρύξεν αὐτὸ ἀριστοτέχνημα. Ἀφοῦ δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ ἀντικείμενα, ἀναγκαῖα τοῦ ἀνάκλιτρον παραρτήματα — ἐν οἷς ἰδίως ζωγραφικὴ πυξίς — διετέθησαν προσηκόντως, κομισθέντα ἐκ Νικαίας, ὁ ἱατρός Ἀντώνιος εἰσήλθε τὴν μεσημβριαν τῆς πρώτης Μαΐου παρὰ τῇ μίσι Δάβεν καὶ εἶπε·

— Ἐτοιμασθῆτε εἰς κἀτὴ ἀπρόοπτον!

— Τί πρᾶγμα; ἠρώτησεν ἡ Λουκία.

Εἶτα δὲ ἀτενίζουσα ἐπ' αὐτὸν, ἐφάνη ἀναγινώσκουσα ἐπὶ τῆς μορφῆς του τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος, διότι ἐγένετο περιπόρφυρος καὶ εἶπε:

— Θὰ σηκωθῶ;

— Brava! ἀνεφώνησεν ὁ Ἀντώνιος, ἐννοήσατε εὐθύς. La lingua batte dove il dente duole¹. Μάλιστα, θὰ σηκωθῆτε, ἀλλὰ ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ υποβληθῆτε εἰς ἀπείρους περιορισμούς καὶ ἀνυποφύρους προφυλάξεις. Δὲν σᾶς εἶνε συγχωρημένον νὰ περιπατήσετε, οὐδὲ νὰ ἐγγίσετε κἀν τὸν πόδα σας κατὰ γῆς, διότι ἔχει ἀκόμη ἀνάγκη ἀπολύτου ἀναπαύσεως ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας. Θ' ἀφήσετε τὴν κλίνην σας, ἀλλὰ θὰ ἐξάπλωθῆτε ἡσύχως εἰς αὐτὸ τὸ μακρὸν ἀνάκλιτρον, τὸ ὁποῖον φέρουν ἡ Ρόζα καὶ ἡ Σπεράντσα, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ τὰς ἀφήσετε νὰ κάμουν ὅ,τι πρέπει, καθὼς ἐπίσης θ' ἀφήσετε τὴν Χούτσινς νὰ σᾶς ἐνδύσῃ. Ὅπως δὴ ποτε δὲν πιστεύω τοῦτο νὰ σᾶς δυσαρσστή· ἐπεθύμουν νὰ κάμω κἀτι περισσότερον, ἀλλὰ δὲν τολμῶ.

Ἐπερπεν ἡ Λουκία νὰ ἔχῃ σκληροτέραν καρδίαν ἐκαίνης ἢν εἶχε, ἴν' ἀντιστῆ εἰς τὴν συγκακινημένην φωνὴν καὶ τὸ ἰατροειδικὸν βλέμμα τοῦ Ἰταλοῦ· τὸ ἐλαφρὸν νέφος, ὅπερ εἶχε πρὸς στιγμὴν σκιάσει τὸ μέτωπόν της διελύθη εἰς ἱλαρὸν μειδίαμα.

— Εἶμαι πολὺ ἀχάριστος, εἶπε· συγχωρήσατέ με.

Καὶ ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χειρὰ της, χεῖρα τοσοῦτω μικρὰν καὶ θελκτικὴν, ὥστε ὁ Ἀντώνιος ἠ-

1. Ἀκριβὲς μετάφρασις τῆς δημώδους παροιμίας: Ὁ ποῦ ποιεῖ τὸ δόντι χτυπᾷ ἢ γλῶσσα. Σ. τ. Μ.

σθάνθη φοβερὰν ὄρεξιν νὰ τὴν φιλήσῃ· ἠρκέσθη ὁμως κρατήσας αὐτὴν ἐπὶ ἐν δευτερολεπτον μεταξὺ τῶν χειρῶν του. Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Σιρ Ἰωάννης, εὐθυμότερος, ἐβόηθει εἰς τὴν μετακύλισιν τῆς Λουκίας ἀπὸ τῆς αἰθούσης εἰς τὸν ἐξώστην, ὅπου εἶχεν ἤδη ἐτοιμασθῆ σκηνὴ πρὸς προφύλαξιν τῆς ὥραίας ἀσθενοῦς ἀπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων.

— Ἄχ, τί εὐμορφα! τί εὐμορφα! ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις περιφέρουσα κύκλω τὰ βλέμματα. Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ὑποθέσετε πρὸς στιγμὴν, εἶπε στρεφομένη πρὸς τὸν ἱατρὸν, ὅτι ἡ φαντασία μου ἠδύνατο νὰ ὑπερβῆ τοιαύτην πραγματικότητα; Καὶ αὐτὴ ἡ τολημοστάτη ποιητικὴ φαντασία δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀναπλάσῃ τοιαῦτα θαυμάσια.

— Τῇ ἀληθείᾳ, ἀπάντησεν ὁ ἱατρός, δὲν ἐφοβούμην νὰ σᾶς φανοῦν αἱ περιγραφαὶ μου ὑπερβολικαί. Μολονότι Σικελὸς τὴν ψυχὴν καὶ ἐνθουσιώδης θαυμαστής τῆς γενεθλίας μου νήσου, ὁμολογῶ ὅτι ἡ σκηνὴ τὴν ὁποῖαν ἔχομεν ἐνώπιόν μας δὲν εἶνε κατωτέρα οὐδεμιᾶς τῶν περιφημοτέρων θέσεων τῆς Σικελίας.

— Πῶς οἱ φοίνικες αὐτοὶ, οἱ ὁποῖοι σκλεύουν τόσον ἐπιχαρίτως, δίδουν ἀνατολικὸν ἐντελὸς τύπον εἰς τὴν Βορδιγέραν! Ὑποθέτει κανεὶς ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὴν Ἀσίαν! εἶπεν ἡ Λουκία.

Ἦτο δ' ἀληθῶς μεγαλοπρεπέστατον τὸ θέαμα. Ἀπέναντι τῶν θεατῶν ἐξετείνετο ἐπ' ἄπειρον ἡ θάλασσα, ὁμαλὴ ὡς κάτοπτρον, χρωματιζομένη ἀπὸ τοῦ ἀνοικτοῦ πρασίνου μέχρι τοῦ βαθέος ἐρυθροῦ καὶ τοῦ βελθυκάνου, ποῦ μὲν ἀστράπτουσα ὑπὸ τὸν ἥλιον ὡς ἄπειρος ἀδάμας, ποῦ δὲ ἀναπτύσσουσα τὰς ἰδιοτρόπους πτυχὰς τοῦ ἀφρώδους λευκοῦ τῆς χιτῶνος. Ἐπὶ τοῦ καθροῦ ἐκείνου βάθους διαγράφεται ἀποτόμως ὄμιλος ἀλιέων μὲ σκούφους ἐρυθροὺς καὶ ζῶνας ἐρυθράς, συρόντων τὰ δίκτυά των εἰς τὴν ἀκτὴν καὶ συνοδευόντων ἐκάστην αὐτῶν κίνησιν δι' ἄσματος λυπηροῦ, ὅπερ ἐξασθενίζει καὶ ἠδύνει πως ἡ μεταδίδουσα αὐτὸ ἠγῶ τῶν ὄρεων. Δεξιᾶ πρὸς δυσμὰς ἡ ἀργυρώδης ταινία τῆς ὁδοῦ, ἐλισσομένη ἐν μέσῳ διεσκορπισμένων οἰκίσκων, συστάδων πορτοκαλλεῶν καὶ φοινίκων, φέρει τὸν ὀφθαλμὸν εἰς τὸ ἀκρωτήριον τῆς Βορδιγέρας, γιγαντιῶδη σμάραγδον κλείοντα τὸν ὄριζοντα, ὁμοιῶντα πρὸς τὴν καταγραφὴν κολοσσίου τινὸς τέραςτος κατακεκλιμένου καὶ κρύπτοντος τὸ ῥῆγμα αὐτοῦ

ἐντὸς τῶν κυμάτων. Ἐκεῖ πέραν, ἐντὸς μικροῦ τινος διαστήματος, ἀναπαύοντες καὶ φαιδρύνοντες τὸ βλέμμα, ἀναπτύσσονται πᾶσαι τοῦ πρασίνου αἱ ἀποχρώσεις, ἀπὸ τῆς ὠχρᾶς ἐλαίας μέχρι τῆς σκουριῆς κυπαρίσσου. Φοίνικες δὲ σύμφυτοι, χρυσοῦντες τὰς κορυφὰς τῶν ὑπὸ τὸν ἥλιον καὶ βυθίζοντες τοὺς πόδας τῶν εἰς τὴν σιάν, σαλεύουσιν ἐπιχαρίτως τοὺς μεγαλοπρεπεῖς τῶν θυσάνους ὧν ἐκ μέσου ὑψοῦται κομψὸν κωδωνοστάσιον, στίζον τὸν ἀνέφερον οὐρανόν.

Πρὸς ἀνατολὰς ἡ ἀκτὴ καμπυλοῦται χαριέντως, εἶτα δὲ κλίνουσα ἐλαφρῶς πρὸς μεσημέριαν, χάνεται βαθμηδὸν εἰς τὸ βάθος τοῦ θαλασσίου ὀρίζοντος. Ἀπὸ τριῶν σημείων τῆς μεγάλης ἐκείνης ἡμισελήνου, ἐντὸς τῆς ὁποίας ὑπνώττους τὰ κύματα, ἐγείρονται τρία ἐπάλληλα κλιμακῆδον ἀκρωτήρια, διάφορα τὸ χρῶμα καὶ τὴν ἀποψίν· τὸ ἐγγύτερον εἶνε βράχος ἐρυθρὸς καὶ γυμνός, τοσοῦτον ἀστράπτων ὑπὸ τὸν ἥλιον, ὥστε μόλις τολμᾷ ν' ἀτενίσῃ ἐπ' αὐτὸν τὸ βλέμμα· τὸ δεύτερον, κατάφυτον καὶ θαλασσοφῆ, φέρει ἐπὶ τῆς κορυφῆς του μικρὸν χωρίον, ὡσεὶ στέμμα ἐκ τοίχων, τὸ δὲ τρίτον, ἐκτὸς μικροῦ τινος φωτεινοῦ σημείου, μόλις φαίνεται ἐν ἀπόπτῳ ὡς κυανῆ τις ὀμίχλη. Δύο λευκὰ ἰστία περικάμπουσι τὸ μικρὸν αὐτὸ τελευταῖον ἀκρωτήριο· τὸ τοπεῖον, λουόμενον ὑπὸ φωτὸς, διακοπτομένου που καὶ που ὑπὸ τῆς βαθείας τῶν βράχων σκιᾶς, ἀντανάκλαξ τὴν ἀνεστραμμένην μορφήν του εἰς τὸ ὑγρὸν κάτοπτρον, οὐτινος δεσπόζει, χρυσίζοντα δὲ ἄτομα κυμαίνοντα ἐντὸς τῆς διαφανοῦς ἀτμοσφαιρᾶς, καὶ γραμμῆς τις μαργαρώδης ὑπεμφαίνει μακρὰν τὰς ῥαχίς τῶν βουνῶν. Γῆ, οὐρανὸς καὶ θάλασσα συγχέουσι τὰς διαφόρους αὐτῶν χροιάς, καὶ ἐκ τῶν διαφόρων ἐκείνων ἀποχρώσεων γεννᾶται ἰσχυρὰ καὶ ἐπιβάλλουσα ἀρμονία, ὡς ἀπὸ συμμελῶν καὶ συναχούτων μουσικῶν φθόγγων.

— Ἐδῶ ἔχετε ν' ἀσκήσετε ὅσον θέλετε τὴν γραφίδα σας, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος. Ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν, ὅταν θὰ ἦσθε ἐντελῶς ἐξοικειωμένη μετὰ τὴν τὴν στιγμὴν τοὺς ὀφθαλμούς σας, θὰ τὰς ἐκτιμῆσετε καὶ θὰ τὰς ἀπολαύσετε πολὺ περισσώτερον.

— Ἄλλ' αὐτὸ τὸ κάμνω καὶ τώρα, σὰς βεβαιῶ, εἶπεν ἡ Λουκία.

— Ναι, ἀλλὰ θὰ τὸ κάμνετε καλλίτερον ἐντὸς ὀλίγου, ἐπανελάθεν ἐπιμένων ὁ Ἀντώνιος. Ἡ ἀντίληψις τοῦ ὠραίου ἐπέρχεται βαθμικῶς, δὲν εἶνε στιγμιαία ἀποκάλυψις. Ἀπαιτεῖ ὄχι μόνον καιρὸν, ἀλλὰ καὶ μελέτην· τοποθεσία ὡς αὐτὴ τὴν ὁποίαν βλέπομεν ὁμοιάζει μετὰ μουσικὴν συμφωνίαν. Ἡ ἁλλὰ τῆς λεπτομερεῖς καλλοναὶ ἐννοοῦνται εἰς πρώτην ἀκρόασιν· ἀλλ' ἡ συνοχὴ τῶν διαφόρων φράσεων, ἡ ἀμοιβαία τῶν σχέσις, ἡ ἀτομικὴ οὕτως εἰπεῖν συναρμονία πρὸς τὸ ὅλον, τὸ σύνολον τέλος πάντων δὲν γίνεται καταληπτὸν

εἰμὴ μετὰ πολλὰς καὶ ἐπανειλημμένας ἀκρόασεις.

— Νομίζω ὅτι ἔχετε δίκαιον! εἶπεν ἡ Λουκία, ἥτις γενικῶς ἐφρόνει πάντοτε ὅτι ὁ ἱατρός εἶχε δίκαιον. Ἀπορῶ, ἐξηκολούθησε λέγουσα, διατὶ πᾶν ὅ,τι ἔχει τύπον ἀνατολικὸν κάμνει τόσον βαθεῖαν ἐντύπωσιν εἰς τὴν φαντασίαν. Δὲν δύναμαι ν' ἀποσπᾶσω τὸ βλέμμα μου ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς φοίνικας. Μοῦ φέρουν εἰς τὸν νοῦν μου τὰς σταυροφορίας, τοὺς ἵπποτας, καὶ τὰς σκηνὰς τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς.

— Ἡ φαντασία δανείζεται πολὺ ἀπὸ τὴν μνήμην, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος, καὶ ἐπομένως μὰς ἐπαναφέρει εἰς τὸ παρελθόν. Δὲν λησμονεῖ τις τὰς ἱστορίας, τὰς ὁποίας ἤκουσεν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μητρὸς του. Ἡ πηγὴ αὐτὴ οὐδέποτε στεיρεθεῖ, καθ' ὅλον τὸ ταξιδεῖόν μας ἐν μέσῳ τῶν φλογερῶν ἄμμων τοῦ βίου.

— Τὴν ἀγαπῶ, αὐτὴν τὴν Βορδιγιέραν, ἀνεφώνησεν ἡ Λουκία μετὰ τινος παύσης.

— Καὶ ἐνούτοις, ὅσον ὠραία καὶ ἂν ἦνε, παρετήρησεν ὁ Ἀντώνιος, σὰς κρύπτει μίαν τῶν μεγαλοπρεπεστέρων ἀπόψεων τῆς γαλλικῆς παραλίας.

— Αὐτὸ δὲν με λυπεῖ διόλου, ἀπάντησεν ἡ Λουκία. Τοποθεσία πολὺ μεγάλη περισπᾷ τὴν προσοχήν μου· οἱ ὀφθαλμοί μου ἐλκύνονται πάντοτε, χωρὶς νὰ θέλω, πρὸς τὸν ὀρίζοντα. Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ θάλασσα εἶνε αἱ μόναι εὐρεῖαι ἐκτάσεις, τὰς ὁποίας θεωρεῖ τις πάντοτε μετ' ἀληθινὴν εὐχαρίστησιν.

— Ἀληθῶς, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος. ἔχετε ψυχὴν καλλιτέχνου.

— Ἐπεθύμουσιν νὰ εἶχα, ἀπάντησεν ἡ Λουκία ἐλαφρῶς ἐρυθρῶσα.

— Τώρα ἂς σὰς ὀδηγήσω κάπως εἰς τὰ περίχωρα, εἶπε φαιδρῶς ὁ ἱατρός. Βλέπετε τὸ μικρὸν ἐκεῖνο χωρίον εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ἀποτόμου αὐτοῦ βουνοῦ; εἶνε τὸ Σπεδαλέττι, ἐξ οὗ ὀνομάζεται καὶ ὁ κόλπος.

— Τί περίεργον ὄνομα: Σπεδαλέττι! Δὲν σημαίνει μικρὰ νοσοκομεῖα;

— Μάλιστα. Εἶς φίλος μου, ἀρχαιολογὸν, φρονεῖ ὅτι εὐρήκε τὴν παράγωγόν του. Λέγει ὅτι ἐν πλοῖον, ἀνήκον εἰς τοὺς ἵπποτας τῆς Ρόδου (ἐκείνους ἀκριβῶς, τοὺς ὁποίους ἐσυλλογίζεσθε πρὸ μικροῦ) καὶ πλέον εἰς τὴν Μεσόγειον, ἀπεβίβασεν εἰς τὴν παραλίαν αὐτὴν ἀνθρώπους πάσχοντας πανώλην. Ἐστῆθησαν τότε ἐκεῖ μικρὰ τινὰ ξύλινα παραπήγματα δι' αὐτοὺς τοὺς δυστυχεῖς, καὶ ἀπετέλεσαν, κατὰ τὴν ἰδέαν τοῦ φίλου μου, τὸν πυρῆνα τοῦ χωρίου αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον διετήρησε φυσικῶς τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχικοῦ του προορισμοῦ. Τὴν γνώμην τοῦ φίλου μου ὑποστηρίζει τὸ γεγονός, ὅτι εἰς μικρὰν ἀπόστασιν φαίνονται τὰ ερείπια ἐκκλησίας καλουμένης Ρουόττα, κατὰ παρὰφορὰν πιθανῶς τοῦ ὀνόματος τῆς Ρόδου.

— Καὶ ὑπάρχουν ἀκόμη ἐκεῖ νοσοκομεῖα; ἠρώτησεν ἡ Λουκία.

— Ὅχι· τὸ Σπεδαλέττι κατοικεῖται σήμερον ἀποκλειστικῶς ὑπὸ ἐργατικῶν καὶ βωμαλέων ἀλιέων, οἵτινες οὐδέποτε στεροῦνται ἐργασίας. Ἡ φύσις, πλάσσα τὸν κόλπον αὐτὸν τόσον ὠραῖον, τὸν ἐπλασε συγχρόνως γαλήνιον καὶ ἀσφαλῆ. Ἡ θάλασσά του, προστατευομένη πρὸς δυσμὰς ὑπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Βορδιγιέρας καὶ πρὸς ἀνατολὰς ὑπὸ τῶν τριῶν αὐτῆς ἀκρωτηρίων, εἶνε πάντοτε ἤρεμος, ὅσον τεταραγμένη καὶ ἂν ἦνε μακρύτερα, καὶ τοιοῦτοτρόπως οἱ ἀλιεῖς τοῦ Σπεδαλέττι ἐργάζονται μετ' οἰονδήποτε καιρὸν.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται τὸ χωρίον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον φαίνεται ἐκεῖ κάτω ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ δευτέρου ὄρους, ὑπεράνω τοῦ Σπεδαλέττι; ἔχει καὶ αὐτὸ τὴν ἴστορίαν του;

— Τὸ ὀνομάζουν εὐλόγως, καθὼς βλέπετε, colla (λόφον). Σημειώσατε δὲ, ὅτι ὅταν ἡ χολέρα ἐμάστιξε τὸ Σάν-Ρέμο, οὐδεὶς τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου αὐτοῦ προσεβλήθη.

— Οἱ κάτοικοί του θὰ τὸ ἐθεώρησαν βέβαια θαῦμα, εἶπεν ἡ Λουκία.

— Εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ ἐπλασαν μυρίας ἀνοησίας. Ἡ ὑψηλὴ θέσις τῆς Κόλλας ἐξηγεῖ ἐντελῶς τὸ ὑγιεινὸν τοῦ κλιματός της. Τὸ ἀνεξήγητον ὅμως εἶνε, ὅτι ἡ ἐπιδημία, σταματήσασα ἐνώπιον τοῦ δευτέρου ἀκρωτηρίου, τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ Σάν-Ρέμο, τὸ ὑπερεπήδησε χωρὶς νὰ τὸ ἐγγίσῃ, καὶ ἐνέσκηψεν εἰς τὴν Νίκαιαν, ἀφήσασα ἀνέπαφον ὄλον τὸν διάμεσον χώρον. Ὁμολογήσατε, ἐξηκολούθησεν ὁ ἱατρός μειδίων, ὅτι ἡ Κόλλα σὰς φαίνεται τίποτε, παραβαλλομένη πρὸς τὸ Σπεδαλέττι. Οἱ ἵπποται καὶ ἡ πανώλης σὰς φαίνονται πολὺ ὑπέρτερα τῆς χολέρας καὶ τῶν ἱατρῶν.

— Θὰ σὰς ἀπαντήσω, εἶπεν ἡ Λουκία, κατὰ τὸν ἱρλανδικὸν τρόπον, δηλαδὴ δι' ἄλλης ἐρωτήσεως. Ἡ λευκὴ αὐτὴ κηλὶς, ἡ ὁποία λάμπει ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ πλέον μεμακρυσμένον ἀκρωτήριο δὲν εἶνε μοναστήριον;

— Εἶνε ἐκκλησία καὶ αὐτὴ, τῆς Παραγίας τῆς Φρουροῦ, ἀντιζήλου τῆς Λαμπροδούσας, ἀλλ' ἀντιζήλου ἀτυχούς, πρέπει νὰ τ' ὀμολογήσω.

— Ὅλοι λοιπὸν αἱ ἐκκλησίαι εἶνε ἀφιερωμέναι εἰς τὴν Παναγίαν;

— Σχεδὸν ὅλοι. Ἡ Παναγία εἶνε τὸ πάθος τοῦ λαοῦ μας. Τὸ κατ' ἐμὲ δὲ, σὰς τὸ ὀμολογῶ εὐλειρινῶς, μετὰ φαίνεται πολὺ συγκινητικὴ ἡ λατρεία αὐτῆ, ἡ δευσιδαιμονία ἂν θέλετε, ἥτις ἀποθεῖναι τὴν γυναῖκα καὶ τὴν καθιστᾷ μεσίτην ἐλέους καὶ οἰκτιρμοῦ μετὰξὺ τῆς θεότητος καὶ τῶν δυστυχῶν. Ἡ λατρεία αὐτὴ εἶνε ὁ μεγαλειότερος φόρος σεβασμοῦ πρὸς τὰς ἀρετὰς τῆς γυναικείας φύσεως.

— Φρονεῖτε ἀληθῶς, ὅτι αἱ γυναῖκες εἶνε καλλίτεροι τῶν ἀνδρῶν;

— Ἐμφυτόν τι αἰσθημα μου τὸ λέγει, ἀπεκρίθη ὁ Ἀντώνιος· ἀλλὰ δὲν ἔχω τόσον πείραν τῶν γυναικῶν, οὐδὲ τῶν ἀνδρῶν, διὰ νὰ λύσω τὸ ζήτημα διδακτορικῶς. Τῶς το μόνον δύναμαι νὰ σὰς βεβαιώσω, ὅτι ἐξ ὅλων τῶν ὁμοίων μου ὄντων, τὰ ὁποῖα ἔτυχε νὰ σχετισθῶ, τὸ ἀσυγκρίτως ὑπέρτερον ὄλον ὑπῆρξε μία γυνή.

Δὲν ἀξιοῦμεν νὰ ἐξηγήσωμεν, διατὶ ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος, ὅστις ἐπρεπε νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν Λουκίαν, θωπεῖον τὴν γυναικείαν αὐτῆς ὑπερηφάνειαν, ἐπάγωγεν αὐτὴν τοῦναντίον καὶ τὴν κατέστησε σιωπηλήν. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τοιοῦτον ὑπῆρξε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν λόγων τοῦ ἱατροῦ, ὥστε καὶ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν του ἔμεινεν ἡ νεανίαι ἐπὶ μακρὸν καθημένη, ἀδιάφορος πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ τὸ πέριξ τοπεῖον, λησμονοῦσα τὴν ἱστογραφίαν καὶ τὰ βιβλία της, καὶ βιβλιωμένη εἰς μελαγχολικὸν τινα ἑμβασμόν. Ταλαίπωρος Λουκία! Ἐκ τῶν σκέψεών της ἐξήγαγεν αὐτὴν μετὰ μικρὸν ἡ ἐλευσις τοῦ Σιρ Ἰωάννου κρατοῦντος ἐπιστολῆν. Τὸ γράμμα ἦτο τοῦ Ὁβραῖ, ὅστις ἀνήγγελλεν, ὅτι ἠναγκάσθη νὰ βραδύνη τὴν ἀναχώρησιν του ἕνεκα λόγων ὑπηρεσίας. Ἦγνῶει, ἔλεγε, πότε αἱ περιστάσεις ἤθελον τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ ἐπιβιβάσῃ· δὲν ἠλπίζεν ὅμως νὰ τὸ κατορθώσῃ πρὸ τεσσάρων μηνῶν, καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει ἤθελε τὸ προαγγεῖλαι εἰς τὸν πατέρα του. Ἡ Λουκία ἀπεδέξατο λίαν ἀπαθῶς τὴν εἰδήσιν ταύτην.

— Ὅπως δὴποτε, πατέρα, εἶπε, μόνον τέσσαρες μῆνες εἶνε ἀκόμη, καὶ τὸ παρηγορητικὸν εἶνε, ὅτι δὲν ἔχουμε πλέον ἀνάγκην νὰ βιασθῶμεν ν' ἀναχωρήσωμεν ἀπ' ἐδῶ.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀπεκρίθη ὁ Σιρ Ἰωάννης, ὅπως ἦλθαν τὰ πράγματα, ἠμποροῦμεν νὰ θεωρήσωμεν εὐχάριστον αὐτὴν τὴν βραδύτητα. Ἡ εἰδήσις αὐτὴ ἀφαιρεῖ κ' ἐν βάρος ἀπὸ τὴν ψυχὴν μου. Δὲν ἤθελα νὰ φθάσῃ ὁ υἱός μου εἰς τὸ Λονδίνον καὶ νὰ εὕρῃ μόνον ὑπηρετὰς εἰς τὸ σπίτι. Τώρα ἠμποροῦμεν νὰ ὀδοιπορήσωμεν κατὰ μικροῦς σταθμούς καὶ νὰ μείνωμεν ὀλίγον καὶ εἰς Παρισίους.

— Ὄ, πατέρα! εἶπεν ἡ Λουκία, δὲν με μέλει διόλου διὰ τὸ Παρίσι· ἂς μείνωμεν ὅσον τὸ δυνατόν περισσώτερον εἰς αὐτὴν τὴν ὠραίαν Ἰταλίαν.

— Ἀλλὰ, ἀγαπητὴ μου, ὑπέλαβεν ὁ βραδύτοτος μετὰ τινος ἐπιμονῆς, διότι δὲν τοῦ ἤρθεκε νὰ βλέπῃ τὰ σχέδιά του ἐμποδίζόμενα, ἐπιθυμῶν νὰ γνωρίσῃς ὀλίγον τοὺς Παρισίους. Εἶνε ἀναγκαῖον τοὺς ἐπεράσωμεν τόσον γρήγορα πέρυσι, καὶ ἦσουν τότε τόσον ἀσθενής, ὥστε μόλις τοὺς εἶδες.

Εἶτα μετὰ στιγμιαίῃ τινι σκέψῃ, καθ' ἣν ἐφάνη ἀμφισβητῶν τι ἐνδομύχως πρὸς ἐαυτὸν, προσέθηκε.

— Οἱ Παρισίαι, μολοντί εἶνε φρενερὰ κατώτεροι τοῦ Λονδίνου, εἶνε ὅπως δὴποτε μέρος, ὅπου ἠμπορεῖ τις νὰ περάσῃ εὐαρέστως μερικὰς ἐ-

βδομάδας. Ἐχουν πράγματα, τὰ ὅποια ἀξίζουν νὰ τὰ ἰδῆ τις τὰ Ἠλύσια πεδία πικραδείματός χάριν, μολοντί δὲν συγκρίνονται μὲ τὸ Ἀυδ-Ἡάρ.

Ὁ παρακλιτισμὸς τῶν δύο μεγαλοπόλεων δὲν ἐξηκολούθησεν, διότι προσελθὼν ὁ Γιάννης ἀνήγγειλεν, ὅτι ἀνθρώπος τις ἐπεθύμει νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὸν βαρωνέτον. Πόθεν ἔρχεται; Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς εἶχεν ἀναφέρει τὸ ὄνομα τοῦ Ἀντωνίου, καὶ ὁ Γιάννης ἔκρινεν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ τοῦ ὅτι ὁμοιάζεν ἔμπορον ἵππων.

— Ἐμπορος ἵππων! ἀνεφώνησεν ὁ Σίρ Ἰωάννης.

Καὶ κατέβη ταχέως τὴν κλίμακα, εὐκίνητος ὡς νεανίας.

Ἄς συλλογισθῆ τις ὅτι ὁ Σίρ Ἰωάννης ἦτο συνειθισμένος νὰ ἵππευῇ τακτικῶς καθ' ἑκάστην, ἵνα ἐκτιμήσῃ πόσην εὐχαρίστησιν προῦξένησεν εἰς τὰς ἀκοάς του αἱ λέξεις αὐταὶ καὶ μόναι: ἔμπορος ἵππων. Τῷ εἶχον ἀλληλοδιιδόχως ἀποστείλει ἐκ Νικαίας δύο ἵππους· ἀλλ' ὁ μὲν εἰς ἦτο χαλῶς, ὁ δὲ ἄλλος πλήρως ἐλαττωμάτων. Οὕτω δὲ ὁ Σίρ Ἰωάννης, ἀπελπισθεὶς εἶχε παραιτηθῆ τῆς ἵππασίας.

Ὁ παρὶ οὗ ὁ λόγος ἀνθρώπος ἦτο πραγματικῶς ἔμπορος ἵππων, μεταβαίνων εἰς Γένουαν μετ' ἵππων πρὸς πώλησιν, ζῶων πρώτης ἐκλογῆς, *bestie magnifique*, ὡς ἔλεγε. Ὁ διάλογος ἐγένετο διὰ γλώσσης τινος δυσκαταλήπτου καὶ παραδόξου, εἶδους τινος *lingua franca*, ἥτις ὅμως ἐπήρκεσε τέλος εἰς συνεννόησιν τῶν ἐνδιαφερομένων. Ὁ Σίρ Ἰωάννης παρηκολούθησε τὸν ζῶον εἰς μικρὰν τινα ἀπόστασιν, ὅπου οὗτος ἐδείκνυε μακρόθεν τὸ δῆθεν ἵπποστάσιόν του, καὶ μετὰ τινὰς ὥρας ἐπεφάνη ἵππεῶν εὐσωμον ἵππάριον, εὐχάριστον ἔχον τὸ ἐξωτερικόν, ὅπερ ὁ ἔμπορος εἶχε βεβαιώσει ὡς ζῶον ἥμερον καὶ εὐαγωγότατον, — πράγμα πιθανώτατον ἄλλως, διότι τὸ ζῶον εἶχε τριπλασίαν τοῦλάχιστον ἡλικίαν τῆς δηλωθείσης ὑπὸ τοῦ ἔμπορου.

— Ἐλπίζω νὰ ἦνε πραγματικῶς ἦσυχον, ἀνέκραξεν ἡ Λουκία, φοβηθεῖσα κάπως ἐκ τῶν ἵππων ἐλιγμῶν τοῦ πατρὸς τῆς.

— Ἐνα παιδί ἤμπορεῖ νὰ τὸ διοικήσῃ, ἀπήνησεν ὁ Σίρ Ἰωάννης, ὅστις ἀπὸ τινος χρόνου εἶχεν αἰσθανθῆ τὴν ἀνάγκην νὰ παραιτηθῆ πλέον τῶν θυμοειδῶν ἵππων. Κύτταξε τὸ στόμα του, Λουκία· ὑπακούει εἰς τὸ ἐλάχιστον κίνημα.

Καὶ ἐκτελῶν τοὺς λόγους του ὁ βαρωνέτος, ἤρχισε περιχαρῆς νὰ στρέφῃ πρὸς πᾶσαν διεύθυνσιν τὸν ἵππον του, μέχρις οὗ τέλος ἡ Λουκία ἐφώνησε πρὸς αὐτόν.

— Πατέρα, πατέρα! θὰ ζαλισθῆς καὶ θὰ ζαλίσης καὶ τὸ ἄλογον!

Τὴν αὐτὴν στιγμήν νεανίας τις, ἐνδεδυμένος ὡς ἵπποκόμος καὶ κρατῶν εἰς χεῖρας του τὸν πῖλόν του, εἰσώλισθησεν ἠρέμα διὰ τῆς κηπικῆς θύ-

ρας, καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς διαταγμοῦ, ἐπλησίασεν εἰς τὸν Σίρ Ἰωάννην, ὅστις πάραυτα ἔσφιγγε τοὺς χαλινούς. Ἦτο ὁ Πρόσπερος, ἐρχόμενος ταπεινῶς μετὰ τὴν ἀξιωματικόν ἐκείνην ἡμέραν, ἵνα προσφέρει τὸν φόρον τῆς εὐγνωμοσύνης του εἰς τὸν γενναῖον βαρωνέτον. Καίτοι δὲ αἱ εἰλικρινεῖς εὐχαριστήσεις τοῦ Προσπεροῦ ἐξεφράζοντο εἰς διάλεκτον ἐντελῶς ἀκατανόητον εἰς τὰ ἀγγλικά ὅσα τοῦ Σίρ Ἰωάννου, τὸ βλέμμα ὅμως καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ταλαιπώρου νεανίου ἦσαν τοσοῦτον ἐκφραστικά, ὥστε τὰ ἰταλικά του ἤχουν σχεδὸν ὡς ἀγγλικά εἰς τὰς ἀκοάς τοῦ Σίρ Ἰωάννου. Πλὴν δὲ τούτου ἡ ὠρὰ μορφή καὶ ἡ ἰσχύς τοῦ πτωχοῦ ἀμαξήλατου ἐπνύξανον ἔτι καὶ ὑπεστήριζον τὴν ἀφελῆ αὐτοῦ εὐγλωττίαν. Ὁ Σίρ Ἰωάννης συνεικινήθη, καὶ ἵνα κρούσῃ τὴν συγκίνησίν του, ἤρχισε πάραυτα, δι' ἐξωργισμένου ἤθους, νὰ διδάσῃ τὸν νεανίαν τὰ πρὸς τοὺς ὀδοιπόρους ἐν γένει καθήκοντά του καὶ ἰδίως τὰ πρὸς ἐξαιρετικῶς τινὰς ὀδοιπόρους. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὴν γλώσσαν τοῦ βαρωνέτου οὐδὲν ἠμύνηεν ἡ-θὸς, οὔτε βλέμματα οὔτε χειρονομίαι, μάτην ἀντήγησεν αὐτὴ εἰς τὸ οὖς τοῦ Προσπεροῦ, ὅστις βλέπων χαμαὶ καὶ περιστρέφων διὰ τῶν χειρῶν του τὸν πῖλόν του, ἐφαίνετο ἀληθῶς ὡς ἐγκληματίας, οἷον προσεπάθει νὰ παραστήσῃ αὐτὸν ὁ Σίρ Ἰωάννης.

Καθ' ἣν στιγμήν ὁ βαρωνέτος, ἔριππος πάντοτε, ἤρχιζεν ἀμηχανῶν πῶς νὰ περάνῃ μετὰ τινος ἀξιοπροσέας τὴν σκηνὴν ἐκείνην, εἶδε τὸν ἱατρὸν, ὅστις εἶχεν ἔλθει εἰς τὸ πανδοχεῖον ἵνα ἴδῃ τὸ ἀπόκτημα τοῦ βαρωνέτου, περὶ οὗ ὄλος ὁ δῆμος ἦδη ὠμίλει.

— Φίλιτάτέ μου ἱατρὲ! ἀνέκραξεν ὁ Σίρ Ἰωάννης διὰ φωνῆς ἐγκαρδίου, χαίρω πολὺ ὅτι σὰς βλέπω· σὰς ἔχω ἀπέριους ὑποχρεώσεις.

Πρῶτον νῦν ἤκουον ὁ ἱατρὸς τὸν Σίρ Ἰωάννην ἀποκαλοῦντα αὐτὸν *φιλιτάτορ του ἱατροῦ*, καὶ τοσοῦτον ἐκθύμως καὶ ἀνυποκρίτως διὰ τοῦτο δὲ καὶ μεγάλην ἀπέδωκε σημασίαν εἰς τοὺς λόγους ἐκείνους, καὶ παρακαλέσας τὸν βαρωνέτον νὰ μὴ κάμῃ λόγον περὶ ὑποχρεώσεων, τὸν συνεχάρη ὅτι κτύχησε ν' ἀποκτήσῃ τόσῳ εὐμορφον ζῶον. Ἐν τῷ μεταξύ ἐφθασεν ὁ Γιάννης, καὶ ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ σταῦλος, ὅστις εἶχε χρησιμεύσει εἰς τοὺς προηγουμένους δύο ἵππους, εὑρίσκειτο κατελιημμένος, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κενωθῆ πρὸ μιᾶς τοῦλάχιστον ἐβδομάδας. Ἡ εἰδησις αὕτη ἐψύχρανεν ἐπαισθητῶς τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ γηραιοῦ εὐπατρίδου. Ὁ Ἀντώνιος τὸ παρετήρησε, καὶ λαθὼν κατὰ μέρος τὸν Πρόσπερον, ταπεινὸν πάντοτε καὶ συντετριμμένον, ἀντήλλαξε μετ' αὐτοῦ ὀλίγας λέξεις· εἶτα δὲ, πλησιάζας εἰς τὸν βαρωνέτον, ἀνήγγειλεν αὐτῷ ὅτι ἡ οἰκία ὅπου κατῴκει ὁ νεαρὸς ἠνίοχος εἶχεν ἀρκετὰ καλὸν σταῦλον, καὶ ὅτι θὰ ἦτο ἴσως εὐχάριστος εἰς τὸν Σίρ Ἰωάννην νὰ ἐμπιστευθῆ τὴν φρον-

τίδα τοῦ ἵππου του εἰς τὸν Πρόσπερον, εἰς τὸν ὀπίθον τοιοῦτοτρόπως θὰ ἔκαμνε καὶ μεγάλην χάριν. Ὁ Πρόσπερος, προσέθηκεν ὁ ἱατρὸς, εἶχε νεώτερον ἀδελφόν, ὅστις ἠδύνατο νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ ὡς ἀκόλουθος τοῦ βαρωνέτου, ὅτε ἐκεῖνος θὰ ἦτο εἰς κατὰστασιν νὰ ἀναλάβῃ τὴν ταχυδρομικὴν του ὑπηρεσίαν. Ὁ βαρωνέτος ἀπεδέχθη προθύμως τὴν πρότασιν, καὶ ὁ Πρόσπερος, ἐξέλλοος ἐκ χαρᾶς ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ του, ἐδοήθησεν τὸν νεόν αὐτοῦ *signor padrone* νὰ ἀφιππεύσῃ. Ὁ Σίρ Ἰωάννης παρέδωκεν αὐτῷ τὸν ἵππον, καὶ τῷ παρήγγειλε ρητῶς νὰ εὑρίσκειται καθ' ἑκάστην πρῶτον ἀκριβῶς εἰς τὸ πανδοχεῖον ἵνα λαμβάνῃ τὰς ἡμερησίας του διαταγὰς.

[Ἐπειτα, συνέχεται]

ΚΕΡΚΥΡΑ

[Μελέτημα Φερδινάνδου Γρηγοροβίου].

Συνέχεια (81 σελ. 12).

Ἐν Ἀνεμομύλῳ μεταξὺ ὑψηλῶν φοινίκων κεῖται ἡ παλαιότερα τῆς Κερκύρας ἐκκλησία, ἡ μόνη βυζαντιανοῦ ῥυθμοῦ καὶ θολωτῆ, τιμωμένη ἐπ' ὀνόματι τῶν ἁγ. Ἰάσωνος καὶ Σωσιπάτρου, τῶν πρώτων ἀποστόλων τοῦ Ἰονίου χριστιανισμοῦ, θεωρουμένων μαθητῶν τοῦ Παύλου, ἐν ὀνόματι τῶν ὁποίων ὁ ἀπόστολος ἠσπάζετο ποτε τοὺς Ῥωμαίους. Ὁ Μουστοζύδης ἀνάγει τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ναοῦ εἰς τὸν 12 αἰῶνα. Δύο ἑλληνικαὶ ἐπιγραφαὶ, σκοτειναὶ πῶς τὸν νοῦν, εἰσι τετειχισμέναι ἐπὶ τοῦ πυλῶνος αὐτοῦ, οὗ τὸ ἐσωτερικὸν εἶνε δυστυχῶς ἀσβεστωμένον· ἐν τῷ νάρθηκι ὑψοῦνται δύο ἀρχαῖοι στῦλοι, ὑποστηρίζοντες τρία τόξα, ἐφ' ὧν τρεῖς ἀψίδες. Τὸ μοναστήριον κατεστράφη ἐνταῦθα ἐθρήνησέ ποτε, ὡς μοναχὴ, Αἰκατερίνη, ἡ σύζυγος τοῦ τελευταίου Παλαιολόγου Θεωμᾶ, ἀδελφοῦ καὶ κληρονόμου τοῦ τελευταίου αυτοκράτορος, τὴν πτώσιν τοῦ Βυζαντίου· ἐνταῦθα καὶ ἀπέβισε τῇ 16 αὐγ. 1462. Λείψανα τοῦ τάφου αὐτῆς πιστεύει ὅτι εὑρεν ἐν τῷ ναῷ ὁ Buchon. Ἡ μεγάλη τραγωδία τῆς πτώσεως τῶν τελευταίων Παλαιολόγων εἶναι ἐπίσης συγκινητικὴ ὡς ἡ τῆς δυναστείας τῶν Χωεστάουφεν· κατεστράφησαν ἢ ἐν μοναστηρίοις ἢ ἐν ἀθλιότητι. Ὁ Θεωμᾶς ἀπέβισε ὡς συνταξιούχος τοῦ Πάπα ἐν Ῥώμῃ, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Δημήτριος ὡς μοναχὸς ἐν Ἀδριανουπόλει καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ Ἐλένη, βασιλὶς τῶν Σέρβων ὡς καλογραφίᾳ ἐν Λευκάδι. Εἰς τῶν υἱῶν του ἐμαρνήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὁ ἕτερος ἐπαίτιος ἐν Ῥώμῃ! Ὑπὸ τοὺς φοίνικας τῆς μικρᾶς ἐκκλησίας μοὶ παρέστη ἡ πτώσις τοῦ Βυζαντίου, τόσῳ μᾶλλον ζωηρότερα, καθὸς ἐγγίξει ἡ ὥρα, καθ' ἣν ἡ ἰσχύς τῆς εἰμαρμένης θέλει κατασυντρίψῃ ἐν τῷ αὐτῷ Βυζαντίῳ καὶ τὸν θρόνον τοῦ σουλτάνου Μωάμεθ. Τίς ἔσται ἄρα γε ὁ ἐκτελεστής; Τίς εἰσελεύσεται θριαμβευτικῶς εἰς τὰ ἀνάκτορα; Ὅδῳ φέροι ἀπὸ Καστράδων εἰς Στρατιάς, ὅπου

ἐγκαταλειμμένη κεῖται ἡ παλαιὰ βασιλικὴ, Παναγία Παλαιόπολις. Ἡ κόγχη νῦν εἶναι ἐστραμμένη πρὸς τὴν ὁδὸν· θάμνοι αὐξάνουσι περὶ τὸν κατηρειπωμένον πυλῶνα, ἐντομα πετώσι περὶ τὸν ἔρημον τόπον· λίθοι δὲ τινες δεικνύουσι τοὺς τάφους οἰκογενειῶν, ἐξασκουσῶν ἐνταῦθα δικαιοματά. Τὸν πυλῶνα τῆς βασιλικῆς ἀποτελοῦσι τεμάχια μαρμάρων καὶ στῆλαι, ὧν αἱ βάσεις κρύπτονται ὑπὸ γῆς. Βυζαντικὴ τις ἐπιγραφή καὶ ὁ λέων τοῦ ἁγ. Μάρκου περιβάλλονται ὑπὸ ἄλλων λίθων· ὥστε ἔχομεν καὶ τὰς τρεῖς ἱστορικός περιόδους ἐνταῦθα πλησίον ἀλλήλων, Κέρκυραν, Βυζάντιον καὶ Ἐνετίαν. Ἡ Παλαιόπολις εἶναι ὠκοδομημένη ἐξ ἐρειπίων ναοῦ ἀρχαίου, ἡ δὲ προσωνυμία αὐτῆς δεικνύει τὴν θέσιν τῆς παλαιᾶς πόλεως, ἥτις νῦν τέθραται μεταξὺ ἀνθῶνων καὶ λαχανοκήπων.

Ἡ Κέρκυρα, πλὴν τῆς ἀτάκτου συλλογῆς ἀρχαιοτήτων ἐν τῷ γυμνασίῳ, δὲν κέκτηται ἴδιον μουσεῖον. Ἐθαύμασα ἰδὼν ἐν τῷ ἀγγλικῷ νεοκροταφείῳ ἐν ὑπαίθρῳ ἐκτεθειμένα ἔργα γλυπτικῆς ἀρχαῖα καὶ ἐπιτυμβίους λίθους, ἀποτελοῦντα μέρος τῆς συλλογῆς τοῦ ἵπποτου Woodhouse, ἥτις συνισταμένη ἐξ ἀγγείων, πηλίνων ἀρχαιοτήτων, κοσμημάτων, ἰονίων νομισμάτων καὶ ἐπιγραφῶν ἐπὶ χαλκοῦ, μετηνέχθη εἰς τὸ βρετανικὸν μουσεῖον. Καὶ πρότερον δὲ εἶχον μετενεχθῆ ἀρχαιοτήτες κερκυραϊκαὶ εἰς Ἐνετίαν, μάλιστα εἰς τὸ μουσεῖον Νάνη. Ἀρχαιοτήτας εἶδον καὶ παρὰ τῷ γεωμανῶ προξένῳ Φέλς· τοιαύτας φέρουσιν οἱ χωρικοὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, τὸ πλεῖστον νομίσματα· ἡ Κέρκυρα εἶχε πλοῦτον τύπων νομισμάτων ἐπίσης ὡς αἱ Ἀθῆναι. Ἡ σπουδαιότερα καὶ κάλλιστα διατηρουμένη ἀρχαιότης τῆς Κερκύρας εἶναι τὸ μνημεῖον τοῦ Μενεκράτους, ἀνασκαφῆν τῷ 1843, οὗ τὴν ἐξάμετρον ἐπιγραφὴν ὁ Κίρχωφ ἀνάγει εἰς τὸν 5^{ον} αἰῶνα.

Ἀπέναντι τῆς Παλαιόπολεως κείνται οἱ νεοὶ τοῦ Ἀλκινόου κῆποι, δηλαδὴ μεγάλη βασιλικὴ ἔπαυσις. Εἶδον ἱκανὰς ἐπαύσεις ἐτι ὠραιότερας, ἀλλ' οὐδεμίαν ἔχουσαν τόσον θαυμασίαν τοποθεσίαν, ὡς τὸ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς βασιλικὸν ἀγροκήπιον· εἶναι πλουσιώτερον ἢ ὁ ἐν Ἀθήναις κῆπος, ὁ δὲ τελευταῖος δορυμὸς χειμῶν εἶχεν ἐπιφέρει καὶ εἰς τοῦτον πολλὰς βλάβας, ὡς καὶ εἰς ἐκεῖνον. Τὰ πέραξ τῆς βασιλικῆς ἐπαύσεως εἰσι συνεχῆς κῆπος· ἐνταῦθα μικρὰ ἐπαύσεις ὠραιόταται καὶ ἐρατειναὶ, οἷα π. χ. ἡ τοῦ Κ. Βασιλάκη, ἐν ἣ παρατηρεῖ τις ἀπερίγραπτον ποικιλίαν γηίνων καὶ θαλασσίων σκηνῶν· κύκλω ὀπίθον πληθος βόδων, ὀπίθον καλλονῆ ἢ τῶν ἀνθέων τῆς ἐρίκης! Ἡ ἐξοχικὴ αὕτη οἰκία εἶναι παραπολὺ ἐπὶ τὸ φαεικώτερον ὠραία δι' ἕνα βουλευτὴν· εἶναι ἐνδιαίτημα τῶν Μουσῶν δι' ἕνα ποιητὴν, ὡς τὸν Ἀριόστον.

Ἐλλόγως ζητεῖται ἡ θέσις τῆς Ἀκροπόλεως τῆς Κερκύρας ἐν τῇ περιχώρῳ ταύτῃ, περίπου

παρά τὸν ὠραῖον καὶ χλοερὸν λόφον τῆς Ἀναλήψεως, ὅστις ἐκτείνεται μέχρι τῆς ἀποκρήνου παρχίας τοῦ ἁγ. Ἡλία, ἢν σιιάζουσι οὐρανομήκεις ἐλαίαι. Εἶδομεν ἐνταῦθα ζωηροὺς νέους σφαιροβολουύοντας, καὶ ἀνεμνήστημεν τῶν παιγνίων τῶν δημοικῶν Φαϊάκων. Ὁ λάος συνειθίζει νὰ χορεύῃ ἐνταῦθα κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Ἀναλήψεως τοιαύτην σκηνὴν περιέγραψεν ὁ Βάρσβεργ—καὶ τῇ ἀληθείᾳ ἢ πλατεῖα αὕτη εἶναι μέγαρον τοῦ Ὁλύμπου μεγαλοπρεπῶς θελούμενον ὑπὸ ἀθορύβου δάσους ἐλαίων. Ἀνήλθομεν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἀναλήψεως, ὅπου εὗρομεν γυναίκας, κοσμοῦσας μύρτοις τὰς εἰκόνας, οὐσῆς Μ. Παρασκευῆς.

Ἐνταῦθεν βλέπει τις πρὸς τὸν κόλπον Χαλκιόπουλου τὸν ἀρχαῖον Ὑλλαῖὸν λιμένα, κολπούμενον βαθέως εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἀποσθεννόμενον εἰς τέλματα. Νεκροθάλασσαν τὴν ὠνόμασαν ἡδὴ ὁ Πορράκιος· λόφοι κεκαλυμμένοι ὑπὸ δασέων φυλλωμάτων, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων διακρίνονται τὰ χωρία Βηρὸς, Ψωραροὶ καὶ Σκυλόπιτρες (Σκυλοπιάστες;) περιβάλλουσιν αὐτὸν, ἀπὸ τῶν δὲ ὑψούντων δύο βουνοὶ, χαρακτηριστικῶν σχημάτων, μίᾳ πυραμῆς, ἧς ἡ κορυφή φέρει τὴν κυπαρισσοστέφῃ ἐκκλησίαν τῆς ἁγ. Παρασκευῆς, καὶ ἡ ἑτέρα πετρώδης ἄκρα τῶν ἁγ. Δέκα, ἐκ τοῦ δμωνύμου χωρίου λαβοῦσα τὸ ὄνομα. Διὰ μέσου τῶν ἐξοχῶν φαίνεται ἡ ἀνοικτὴ θάλασσα· ἐνταῦθα ὄρωμεν ἐν ἀσφαλεῖ αἰ κεραυραῖαι τοιῆσαι, ὡς αἱ τῶν Ταρκεντίνων ἐν τῷ mare piccolo τῆς Τάρκεντος. Ὁ ὠραῖος ὄρυος ἀποτελεματώθη πρὸ πολλοῦ, καὶ μόνον ἀλιευτικαὶ λέμβοι νῦν ἐπιπλέουσι.

Φθάνει τις εἰς τὸ τέρμα βυζαντινῶν παρκαλύπῳς τῇ βασιλικῇ ἐπαύλει ὑπὸ λόφους σκιεροῦς διὰ μέσου θελικτικῶν κατωφερειῶν, μεστῶν μεσημερινῆς καλλονῆς δένδρων καὶ ἀνθῶν, ὑπὸ κουσταλλωδῶν ὑδάτων ποτιζομένων. Ἐνταῦθα εἶναι ἡ Ἐδέμ τῆς φύσεως, ἧς ἡ γαλήνη καὶ εὐδαιμονία δὲν περιγράφονται λόγῳ. Γελοῦντα παιδία προσήρχοντο πηδῶντα· προτείνοντα ἄνθη, προσκαλοῦσι τὴν περιηγήτην τοῦ εἰσελθῆ εἰς τοὺς κήπους, καὶ δρέψῃ τῶν καρπῶν, ὅπου; θέλη. Ἀκμὰς οὐρανοῦ στεγάσει τὰ σκιερὰ δένδρα· ἰονικὸν Πάσχα καὶ δημοικὸς αἶθῆρ! Παντοῦ βλέπει τις ἀρνία βόσκοντα ὑπὸ τοὺς ἐλαίωνας· τὸν γλυκὺν κλαυθμὸν τῶν ἀποδίδει ἡ ἠχώ τῶν πεδιάδων καὶ τῶν ἀκτῶν· τὸ πάσχα καθιστῆ ὀλόκληρον τὴν νῆσον κλασικὸν εἰδύλλιον!

Ἡδὴ φεγγαβολῆ διὰ μέσου τῶν φυλλωμάτων τῶν κήπων τὸ ὑπερυβρον κύμα τοῦ Ὑλλαῖκοῦ λιμένος, ἕλκωντος ἡμᾶς κάτω πρὸς τὴν ἀκτὴν, ἀλλ' ἡμεῖς προχωροῦμεν ὅπως πληροστέτης τῆς εἰκόνας ἀπολαύσωμεν. Ἐξεπλάγην ἰδὼν ταύτην. Κόλπος ἀκτινοβολῶν μέχρι τῶν ἐσχατιῶν αὐτοῦ, μεταξὺ μελανωπῶν ὑψωμάτων, ἐστεφανωμένους ὑπὸ θυμηθῶν ἀκτῶν, ἐφ' ὧν βασιλεύει ἡρεμία ἄκρα — δύο νησιδία ἐν τῷ μέσῳ τῶν κυμάτων —

ἀπώτερον ἡ ἀνοικτὴ θάλασσα καὶ τὰ ὄρη τῆς Ἠπειρου πέπλω ἀγλῦος περιβεβλημένα. Εἶναι καθρέπτῆς τῆς Ἀρτέμιδος, ὁ Ἐνδυμίων ὑπνώττει ἐνταῦθα μεταξὺ τῶν μύρτων, αἱ Νύμφαι κατέρχονται ὅπως ἀκρατῆρητοι λουσιθῶσι ὑπὸ τὸ μαρμαῖρον ἐπὶ τῶν κυμάτων φῶς τῆς σελήνης!

Ἐν τῷ στομίῳ τοῦ λιμένος τοῦ Ὑλλου κείνται οἱ σκοπέλοι ἐκεῖνοι — εἰκὼν σπανία — κατοπτρίζομενοι ἐπὶ τῶν ὑδάτων. Ἐπὶ τοῦ πρώτου, ἀδένδρου καὶ ἐπιπέδου, συνδεομένου μετὰ τῆς ἀκτῆς διὰ προκυμαίας ἐκ πετρῶν σετώμενων, ὑπάρχει μοναστήριον γυναικείον, γοητευτικὸν ἄλυσμα μάλλον ἢ οἰκοδόμημα δυνάμενον νὰ ὀνομασθῆ. Ὁλίγον ἀπώτερόν ἐπιπλέει τὸ ἑτερον νησιδίον, ὑψηλότερον ὡς μαρμαῖρον πλάτος, ἐφ' οὗ, ἐν μέσῳ κυπαρισσῶν, ὁμοίον πρὸς στήλας ναοῦ, ὑψοῦται ἡ μονὴ τοῦ Παντοκράτορος. Ἐκεῖθεν τῆς ἀκτῆς, ἐπὶ ἑτέρου τῆς παρχίας κραπέδου εἶναι καὶ ἄλλο ναῦδριον, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Νικολάου, ὅστις ἀνεπλήρωσε τὸν ἐνάλιον θεὸν παρὰ τοῖς ἕλλησι χριστιανοῖς, περαιτέρω οἱ πρόποδες τῶν ἁγ. Δέκα, ἁγ. Κυριακῆς, αἱ Βενίτσες, κατὰ σειρὰν ἀποπερατοῦνται ἐντὸς τῶν ὑδάτων. Τὸ μέρος τοῦτο, ἐφ' οὗ θεάται τις τὴν ἰδιαικὴν εἰκόνα τῆς φύσεως, ἐν τῶν θαυμασιωτέρων τῆς νήσου, καλεῖται *Karoti*.

Ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ὑπάρχει ἐπάνω λίθου ἔν καλύπτει χιονόλευκον ὄρημα, κιδώτιον, φέρων ἐπιγραφὴν Μ. Θ. Βλαχέραις. Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη τῆς ὀμωνύμου μονῆς με ἀνεμνήσας τὰς ἐν Βυζαντίῳ Βλαχέραις καὶ τὴν ὀνομαστὴν ἀνακτορικὴν ἐκκλησίαν τῆς Πουλχερίας. Τὸ ὄνομα αὐτῶν περιεπλανήθη μετὰ τῶν Βυζαντινῶν εἰς τὴν Ἑσπερίαν, τὸν μεσαῖονα ἐνωρὶ; ἀνεράνη πάλιν ἐν Ῥαβέννη, καὶ ἐν αὐτῷ δὲ τῷ Ἀβεντινῷ τῆς Ῥώμης ὑπῆρχε τόπος, *in Blachernis* καλούμενος. Ἡ τοῦ νησιδίου ἐπιφάνεια εἶναι τόσον μικρὰ, ὥστε μόλις ἐφαρκεῖ εἰς φωλεῶν ζεύγους ἄλυθῶν· αὐτὸθι κατοικεῖ μίᾳ μοναχῇ. Ἡ ἀδελφὴ τῶν Βλαχερνῶν ἐκόσμου ἐπίσης, τὴν προῖον τῆς Μ. Παρασκευῆς, τὴν πύλην τοῦ ναῦδρίου, καὶ εἶχεν ἡδὴ στεφανώσῃ θαλερὰ δάφνην τὰς παλαιὰς βυζαντινὰς εἰκόνας. Αὐτὴ ἡ ἰδία, ἡδὴν προσβύτις, ἐφαίνετο ἀσκητικὴ, ὡς εἰκὼν ἁγίας, μάλλον δὲ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ προσώπου τῆς — εὐγενοῦς ἑλληνικοῦ τύπου — ἐξωγαφεῖτο ἡ αὐτάρεσκια. Ἡ ὑπαρξὶς ἐνταῦθα ὁμοιάζει παραμύθιον, ἡ σιωπηλὴ ἐργασία τῆς ἱερῆς, ἧτις πλέκει στεφάνους μύρτων πρὸς τὴν πύλην, ἐνῶ ἀκούεται ὁ φλοῖσθος τοῦ κύματος πρὸς τὸ μικρότατον πάντων τῶν νησιδίων. Δύο μικροὺς χώρους καὶ ἐν ἀνώγειν ἔχει ἡ κατοικία παρὰ τὸ ναῦδριον καὶ ἀναπαυτικὸν θρανίον παρὰ τὴν θύραν· ἀλλὰ καὶ κῆπος, μόλις 2 ἢ 3 τετραγωνικῶν βημάτων, ὑπάρχει παρὰ τὸ ναῦδριον — ἐπιτάριος λίθος ἐν αὐτῷ καὶ μαῦρος σταυρὸς, ἐφ' οὗ περιεπλάκη ἀσκητικὸν κλημά. Παρὰ τὸ μνημεῖον θάλλουσι δύο λευκίτι, παρὰ δὲ

τοὺς πόδας δενδρόλιθον καὶ ῥόδα. Ἐπὶ τοῦ λίθου ἀνέγνων «Θεοδότης μοναχῆς. Ἐσώθη τὴν... ἰουλίῳ 1863». Ἐνταῦθα λοιπὸν ἐτάφη ἡ μοναχὴ Θεοδότη, μετ' οὐ πολὺ δὲ θὰ ἀναπαύηται παρ' αὐτῇ ἡ διάδοχος τῆς Ἀναστασίας. Αὐτὸ εἶναι τὸ μικρότατον τῶν νεκροταφείων, ὅσα ποτὲ εἶδον· καὶ ὅμως θὰ ὑπῆρχε καὶ ἐν αὐτῷ τόπος ἱκανὸς εἰς μίαν Σεμίσαιον.

Ἀπολαύει ἔτι ἡ Ἀναστασία τῆς δύσεως τοῦ βίου ἐπὶ τοῦ νησιδίου αὐτῆς. Ἐπὶ τῶν χειμερινῶν θουελλῶν, ὅτε τὰ ἐξογκοῦμενα κύματα συντρίβονται ἐπὶ τοῦ ναῦδρίου θὰ κλείεται βέβαια περὶ ἠμέρας καὶ νύκτας ἐνταῦθα εἰσι τόσον σπᾶμαι ὡς τὸ βόρειον πέλας, καὶ τὸ ἐγκαταλειμμένον τοῦτο δὲν προστατεύει, πιστεύω, ἡ δημοικὴ Λευκοῖεκ. Ἡ μοναχὴ δὲν στερεῖται καὶ συγκοινωνίας πρὸς τοὺς ζῶντας ἐν τῷ κόσμῳ· διότι ἐνῶ ἡμεῖς ἤμεθα παρ' αὐτῇ, τὴν ἐπισκεφθήσαν νεάνιδες ἀποπεραιοθεῖσαι ἀπὸ τῶν ἁγίων Νικολάων· ἐψιθύριταν αὐτῇ μυστηριωδῶς ἐρωτικὰς θλίψεις ἴσως ἢ ἡδονὰς· ἐξωμολογήθησαν αἱ ὠραῖαι κεραυραῖαι παρηγόριαν πρὸς τὸν μόνον εἰκονοπασίου τῆς Θεοτόκου Βλαχέραις καὶ ἀπεκρίσαν παρηγορίαν καὶ συμβουλὰς παρὰ τῆς εὐσεβοῦς ἱερῆς αὐτῆς.

Ὁ κοπηλάτης — ψαρὸς μοναχὸς, με ἄγριον πώγωνα καὶ ἰερακὸς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ δασέα βλέφαρα βεθυθισμένους — ἀπέλυσε πλοιάριον καὶ ἀνήγαγεν αὐτὸ μετ' ἡμῶν ταχέως πρὸς τὸ ἕτερον νησιδίον, εἰς θ' ἡδὴ καὶ ἀφικόμεθα. Ὁ βράχος τοῦ Παντοκράτορος — δύο μοναχοὶ κατοικοῦσιν ἐκεῖ — ἔχει 30 ποδῶν ὕψος καὶ 600 ποδῶν περιφέρειαν περίπου, καὶ σχῆμα ἐξώστου· μικροὶ κῆποι κάκτων, δαφνῶν, ῥόδων, κυπαρισσῶν κομοῦσιν αὐτόν· βαθυὶδεις ἀνάγουσιν εἰς πλατεῖαν, στεγαζομένην ὑπὸ ἀμπέλου. Ἐνταῦθα κεῖται καὶ ὁ θολωτὸς ναῦσκος, πρὸ αὐτοῦ δὲ φρέαρ. Ὁ νεώτερος τῶν μοναχῶν ἦν ἐπίσης ἐνησχολημένος περὶ τὰς λαμπάδας τοῦ πάσχα — ὠραῖας, μεγαλόσωμος, σοβαρὸς ἀνὴρ. Τὸ ποδίηρες μέλαν ἔνδυμα, ὁ μαῦρος σκοῦφος; ἐπὶ μελανοπώγωνος κεφαλῆς διακρίνουσιν εὐνοϊκῶς τοὺς ἑλληνας μοναχοὺς ἀπὸ τῶν λατίνων. Εἶδον πολλὰς μεταξὺ αὐτῶν ἀνδρας ἐπιβλητικῆς ἀξιοπροσείτης, ἀθλητικῆς ἀνδρικῆς εὐμορφίας· τοιοῦτους εὗρομεν ἐν τῇ μονῇ τῶν Σηλαίων τοῦ Πάρνηθος παρὰ τὴν Φυλὴν, ὅπου ἐλευθέρως καὶ ἀξιοπρεπῶς ὑπεδέχθησαν ἡμᾶς, εἰς ἕκαστος, τύπος καπετάνου παλληκαρίου.

Ὁ καλόγηρος μόλις ἤξωσεν ἡμᾶς βλέμματός καὶ ἀφῆκεν νὰ κάμνωμεν ὅ,τι ἂν θέλωμεν ἐλευθέρως. Εἶδον ἑλληνικὰς καὶ ἰταλικὰς ἐπιγραφὰς ἐπὶ μίξ τῶν ἐξωτερικῶν τοῦ ναῦδρίου πλευρῶν, ὅτε δὲ, ἐν τῇ ποιοιθῆσει ὅτι περιεῖχον ἱστορικὰς τινὰς σημειώσεις, ἀνέγνων αὐτάς, ἐξεπλάγην ἐπὶ τῷ κοσμικῷ καὶ μεταγενεστῆ τοῦ περιεχομένου· ἦσαν ἀναμνήσεις ἡγεμονικῶν ἐπισκέ-

ψων, τοῦ Γεωργίου Α', τῆς βασιλίσσης Ὁλγας, Ἀλεξίου καὶ Κωνσταντίνου τῶν μεγάλων δουκῶν, οἵτινες ἐποίησαν ἐνταῦθα «μεγαλοπρεπῆς συμπόσιον», τοῦ ἀρχιδουκῆς Ῥοδόλφου καὶ τῆς αὐτοκρατορικῆς αὐτοῦ μητρῆς Ἐλισάβετ τῆς Αὐστρίας. «*Elisabetta d' Austria qui riposando per lei spiraro le aure miti e lo scoglio, che per lei dava fiori, ama serbarne memoria*», —πολὺ εὐμορφος τῶντι ἐπιγραφὴ, ἢν δὲν θὰ ἠδύνατο τρουβαδοῦρος νὰ συνθέσῃ· καὶ τὸν σεβασμὸν τοῦτον προσήρμοσεν ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ ναοῦ ὁ μοναχός. Ἡ αὐτοκράτειρα, ἧτις κατόκησεν ἐν τῇ βασιλικῇ ἐπαύλει τῆς Κερκύρας, διήλθεν ὥρας τινὰς ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ σκοπέλου — διὰ σοβαροῦς θεωρητικῶν ἀνδρας, *fato profugi*, θὰ ἦτο κατάλληλον ἀναχωρητήριον. Ἐνταῦθα θὰ ἠδύνατο ὁ Φραντζῆς νὰ συντάξῃ τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ περὶ τῶν τελευταίων χρόνων τοῦ βυζαντινοῦ κράτους. Ἐνταῦθα ἠδύνατο νὰ ἐξορισθῶν ἀπόστρατοι πολιτικοὶ ἄνδρες, ὅπως καταγράψωσι τὰ ἀπομνημονεῦματά των· ἡ πνοὴ τῆς θρασείας αὐγῆς ἤθελεν ἐπιπνεύσῃ καὶ ἐπὶ τῶν θεωριῶν περὶ τῆς μηδαμιότητος τοῦ κόσμου καὶ τῶν ἰδίων ἔργων, καὶ οὕτω ἤθελεν γίνῃ εἰρηνοκώτεροι.

Καλὸν ὅτι ἡ μοναχὴ κάτω εἶναι γαῖα· εἰ δὲ μὴ, ἤθελε διαδραματισθῆ ἐνταῦθα δευτέρα Σηστός καὶ Ἀβυδος, ἔστω καὶ ἢ-τον τραγικὴ· διότι τὰ δύο νησιδία κείνται πλησιέστερον ἀλλήλων ἢ ἡ νῆσος τῶν ἀνδρῶν καὶ ἡ τῶν γυναικῶν ἐν τῇ λίμνῃ Χίμ (Chimsee). Πορτοκιοῖσι ἄλλως καλεῖται ἐν Κερκύρα τὸ μεμονωμένον νησιδίον· καὶ, ἐπειδὴ εἶναι παρεμφερὲς πλοῖφ, καὶ ἡ πετρώδης ἐπιφάνεια αὐτοῦ ὁμοία ὅλων καταστρωματι νῆος, καλεῖται καὶ φαιακικὴ νῆος, ἀπολιθωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος. Ὁ φόρμεθα καὶ ἕτερον μέρος τῆς νήσου οὕτω καλούμενον, ἀλλὰ μετ' ἢ-τονος λόγου ἢ τὸ νησιδίον τοῦτο, ὅπερ κεῖται καὶ ἐπὶ τῆς ἀγοῦσης πρὸς τὴν Ἠλίαν.

Ἀπὸ τοῦ Ποντικονησιῶν δύναται τις νὰ ἀποβιασθῆ εἰς Ἀγ. Νικόλαον, καὶ ἐκεῖθεν ν' ἀνέλθῃ εἰς Γαστούριον, τηλελυτὸν ἐπὶ τῇ Θαυμασίᾳ τοποθεσίᾳ αὐτοῦ. Κεῖται ἐπὶ κατωφερείας τινῆς τοῦ ὄρους, κεκαλυμμένης ὑπὸ πλουσιωτάτης δενδροφυτείας· αἱ γραφικαὶ λευκὰζουσαι οἰκίαι τῆς κώμης, ἀς περιβάλλουσι μικρὰ αὐλαὶ καὶ ἀνθῶνες, πᾶσαι σχεδὸν περιτειχίζονται ὑπὸ ἐλαίων. Αἱ γυναῖκες τοῦ Γαστούριου παρὰ τὰς τῆς Λευκίμνης θεωροῦνται ὡς αἱ εὐδαιμόνισται τῆς νήσου· πολλὰς αὐτῶν εἶδομεν ἀνερχομένας καὶ κατερχομένας τὰς ἀποκρήμους ὁδοὺς· πέτλος λευκῆς χρομῆς καὶ ἀπετέλουσαν τὴν ἐνδυμασίαν κυκνομέλαν φέρεμα, ἀπετέλουσαν τὴν ἐνδυμασίαν αὐτῶν· οἱ πλόκαμοι ἐρυθρὰ ταινία συμπλεγμένοι ἐσχματίζον τουρβάνιον περὶ τὴν κεφαλὴν. Ὅπως ἴδωμεν τὸ θαῦμα τῆς κώμης, τὴν μεγάλην Πλάτανον, κατήλθομεν μέχρι τῆς ἀπορρῶγος.

πέτρας, ἀφού περιήλθομεν λαβύρινθον παραδεισίω κήπων, ἐν οἷς ἡ Φιλομήλα ἐψάλλε τὰ γλυκύτερα τῶν ἀσμάτων τῆς. Εἶδόμεν σκηνὴν ἀληθῶς κλασικὴν. Ὑπὸ τὴν σκιὰν ἀριπρεπῶν δένδρων ἴσταντο παρὰ μεγάλην πηγὴν πλήθος γυναικῶν κάλλιστα κεκοσμημένων· αὗται μὲν ἤντλουν ὕδωρ, ἐλείπει δ' ἐφλυάρον, ἔχουσαι τὰς πληρωθεῖσας στάμνους παρ' αὐταῖς, ἄλλαι ἀπήρχοντο φέρουσαι ἐπὶ κεφαλῆς τὰς στάμνους καὶ ἕτεραι μάλιστα τὴν ἀφικνοῦντο. Αἱ εὐγενεῖς ἐκείναι μορφαὶ καὶ τὰ χρώματα τῶν ἐνδυμασιῶν, συναρμοζόμενα τῇ ἐσπερινῇ σκιᾷ τῶν δένδρων, δολιχοσκιῶν διὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, παρίστων εἰκόνα μαγγανεύουσιν, ἔργον τόσῳ ἀπλούστατον καὶ ἅμα τόσῳ μέγα, ὥστε ἤθελεν ἐνθουσιάσῃ τὸν Τιταϊάνον ἢ τὸν Ῥούβενς. Ἐκεῖ πλησίον ὑψοῦτο καὶ ἡ Πλάτανος ἀρχαιστάτη, ἴσως χιλιετηρίδα ἀριθμοῦσα· πρὸς οὐρανὸν τείνουσα ὡς μητρόπολις, ἔρριπτεν ἀπὸ τῶν πρασίνων δασέων φυλλωμάτων αὐτῆς μυθικὴν ἡρεμίαν καὶ σκιάν.

Πάντα τὰ περὶ χωρὰ, Ἄγ. Δέκα, Γαρούνας, Ἄγ. Κυριακὴ παρὰ τὴν ἔπαυλιν Βράϊλα εἰσὶν ἐπίσης θελκτικὰ ὡς τὸ Γαστούρι· ἡ σκοπιὰ πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηρὰν εἶναι μαγευτικὴ. Προβάντες διήλθομεν παρὰ τὸ Δημοτικὸν Σχολεῖον Γαστουρίου· πόσον διάφορον τυγχάνει τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο τῶν ἡμετέρων εὐαέρων καὶ πολυθρόνων στρατώνων τῆς νεότητος! εἶναι παλαιὰ μελανωπὴ οἰκία, ἐστεγασμένη ἀσυνήθως γοθτικῷ ρυθμῷ, ὡς ἂν ἡ γερμανικὴ γοθτικὴ εἶχε σχέσιν τινὰ πρὸς τὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως· τὰ ἄνω παράθυρα οὐδεμίαν ὕαλον εἶχον, εἰμὴ ξύλινα παραθυρόφυλλα, τὰ κάτω κιγκλίδας σιδηρᾶς, ὡς αἱ τῶν δεσποτηρίων. Εὐμορφον παιδίον, Ἄρισείδης, εἶπεν ἡμῖν, ὅτι ἐν αὐτῷ διδάσκονται 32 μαθηταί.

[Ἐστία συνέχεια.]

Ο ΒΑΜΒΑΞ

Ὁ βάμβαξ κατέχει τὴν πρώτην θέσιν ἐν τῇ βιομηχανικῇ ἱστορίᾳ τῶν νεωτέρων ἐθνῶν. Ὄταν τις ἀναλογισθῇ πόσον θαυμασίως χρησιμεύει τὸ προϊόν τοῦτο ἐν τῷ κόσμῳ, ὅταν φαντασθῇ χιλιάδας πλοίων ἀενάως μεταφερόντων αὐτὸ διὰ μέσου τῶν θαλασσῶν, ἀναρίθμητα ἐργαστήρια νημάτων καὶ ὑφασμάτων διεσκορπισμένα ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς γῆς καὶ ἐπασχολοῦντα ἄπειρον πλῆθος ἐργατῶν, δὲν δύναται ἢ νὰ παραδεχθῇ ὅτι ἡ βιομηχανία τοῦ βάμβακος, ἡ τοσοῦτον νεώτερον εἰσέτι, ὑπῆρξε σύγχρονος μετὰ τῆς ἀνθρωπότητος ὡς ἱκανοποιούσα μίαν τῶν πρωτίστων αὐτῆς ἀναγκῶν. Ἡ μεγίστη δὲ ἐπιτυχία τοῦ βάμβακος ὀφείλεται εἰς τὴν ἀφρονίαν αὐτοῦ, τὴν ἐυκολίαν μεθ' ἧς νήθεται καὶ ὑφαίνεται, καὶ εἰς τὴν εὐτελεῖ αὐτοῦ τιμῇ. Διὸ καὶ ἀντικατέστησε κατὰ μέγα μέρος καὶ ἀλληλοδιεδόχως τὸ λίνον, τὸ κἀνναβι, τὴν μέταξαν καὶ τὸ ἔριον, ἐν χρή-

σει ὧν εἴτε μόνος εἴτε μειγμένος μετὰ τῶν διαφόρων τούτων προϊόντων.

Εμπορικῶς θεωροῦντες τὸν βάμβακα, ἀρκούμεθα λέγοντες ὅτι ἀποτελεῖ πλέον τοῦ ἡμίσεος τῶν ἐν τῇ Ἀμερικῇ ἐμπορευμάτων ἐξαγωγῆς. Εἰς τὸν βάμβακα ἰδίως ὀφείλεται ἡ ταχεῖς ἀνάπτυξις τῆς ἰσχύος καὶ τῆς εὐημερίας τῶν κρατῶν ἐκείνων, ἐν οἷς καλλιεργεῖται· πανταχοῦ δὲ ἡ κοινωνία συναισθάνεται τὰ ἀποτελέσματα τῆς αἰσίας αὐτοῦ ἐπιβρόης, καὶ πάσαι αἱ τάξεις τῶν ἀνθρώπων ἀναγνωρίζουσι ὅτι τὸ φυτικὸν ἔριον εἶνε ἐν τῶν πρωτίστων δώρων τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἡ αὐξήσις τοῦ ἐμπορίου τοῦ βάμβακος διεγείρασα τὴν διάνοιν τῶν μηχανικῶν Ἀγγλων, ἐγέννησε τὰς πλείστας τῶν ἐκτάκτων ἐφευρέσεων ἐν τῇ μηχανικῇ τέχνῃ, αἵτινες συνετέλεσαν ὅπως καταστήσωσι τὴν Ἀγγλίαν τὸ ἰσχυρότερον βιομηχανικὸν ἔθνος τοῦ κόσμου.

Τὸ προϊόν τοῦτο τῆς θεῆς Προνοίας χορηγεῖ τὸν ἀφρονώτερον ναῦλον εἰς τὸ ἐμπορικὸν ναυτικὸν τοῦ κόσμου, καὶ παρέχει ἐργασίαν εἰς ἐπέκεινα τῶν τριῶν ἑκατομμυρίων ἀτόμων.

Τὸ φυτὸν τοῦ βάμβακος καὶ αἱ διαφοροὶ αὐτοῦ ιδιότητες.

Ὁ βάμβαξ εἶνε εἶδος τι φυτικοῦ ἐρίου κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον λεπτοῦ, μεταξώδους καὶ λευκοῦ, ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν θυλακοφόρων μαλαχοειδῶν φυτῶν. Τὸ φυτὸν τοῦτο ὠνομάσθη *βαμβακά*· μεταξὺ δὲ τῶν πολυχρήμων αὐτοῦ εἰδῶν διακρίνονται ἰδίως τὰ ἀκόλουθα.

1ον. *Βοτανοβαμβακά*. Τὸ εἶδος τοῦτο αὐξάνει ἐν Αἰγύπτῳ, Συρίᾳ, Περσίᾳ, καὶ τῇ Μεγάλῃ Ἰνδικῇ, ἡ δὲ καλλιέργεια αὐτοῦ διεδόθη ἐν ταῖς νήσοις τῆς Μεσογείου καὶ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Τὸ ὕψος αὐτοῦ ἀνέρχεται ἀπὸ 50 ἑκατοστομέτρων μέχρι 2 μέτρων. Τοιοῦτον εἶναι τὸ καλλιεργούμενον καὶ ἐν τῇ Ἀμερικῇ εἶδος.

2ον. *Χαμαιβαμβακά*. Τὸ εἶδος τοῦτο περιλαμβάνει ἑπτὰ διαφορὰς, αὐξανούσας αὐτομάτως ἐν ταῖς τροπικαῖς ζώναις τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀμερικῆς.

3ον. *Δεινδροβαμβακά*, ἥτις φθάνει ἐνίοτε μέχρι 5 καὶ 7 μέτρων, αὐξάνουσα ἐν τῇ Ἰνδικῇ, τῇ Ἀραβίᾳ καὶ τῇ Αἰγύπτῳ, ὅθεν μετεφευτέθη ἐν ταῖς Καναρίους νήσους καὶ ἐν τῇ Ἀμερικῇ. Βρίσκεται ἐπίσης καὶ ἐν Κίνᾳ, ὡς καὶ ἐν τῷ ἔσωτερικῷ καὶ ἐν τῇ δυτικῇ πλευρᾷ τῆς Ἀφρικῆς.

Ὁ βάμβαξ εἶναι περικελεισμένος ἐντὸς λοβοῦ ἢ θύλακος σποροφόρου, ὅστις προφυλάττει αὐτὸν κατὰ τῶν προσβολῶν τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ κωνιορτοῦ μέχρις οὗ φθάσῃ εἰς τὸν κατάλληλον διὰ τὴν βιομηχανίαν βαθμὸν τῆς ὀριμότητος· τότε δὲ ἐξαπλοῦται διὰ τοῦ καύσωνος τοῦ ἡλίου, καὶ ὁ θύλαξ ἡμιανοιγόμενος παραδίδει ἴνας λεπτάς μὲν καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον μακρὰς, ἀλλ' ἱκανῶς εὐκάμπτους καὶ ἰσχυρὰς, ὅπως τεχνικῶς

συστρέφονται καὶ μεταβάλλονται εἰς νήματα.

Ἡ συγκομιδὴ τοῦ βάμβακος γίνεται ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸ ἄνοιγμα τῶν λοβῶν, καὶ ἐπειδὴ τὸ φυτὸν παύει τοῦ παράγειν μόνον ἐν τῇ ἐποχῇ τῶν μεγάλων παγετῶν, οἵτινες καταστρέφουσιν αὐτὸ, ἡ συγκομιδὴ γίνεται συνήθως κατ' Αὐγουστον, Σεπτέμβριον καὶ Ὀκτώβριον, παρατείνεται ἀκολούθως ἐὰν ἦναι ἀνάγκη, ἐφ' ὅσον ἐπιτρέπεται ὑπὸ τοῦ κλίματος. Ἡ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον πρώιμος ἢ ὕψιμος ἐποχὴ τῶν παγετῶν εἶναι μία τῶν ἐπικρατεστέρων αἰτιῶν τῆς καλῆς ἢ κακῆς ἐσοδείας ἐν τῇ Ἀμερικῇ.

Τὸ φυτὸν τοῦ βάμβακος ἀπαιτεῖ ἕδαφος ξηρὸν καὶ ἀμμώδες. Τὸ ἄλλος φαίνεται συντελοῦν ἐπίσης εἰς τὴν καλὴν αὐτοῦ ποιότητα, διότι ἡ βαμβακία ἀνθεῖ περισσότερο εἰς τὰ παράλια μέρη, ἐνθα δίδει τὴν καλλιτέραν ποιότητα, ἢτοι τὴν λεπτοτέραν, ἐντονωτέραν καὶ μακροτέραν μέταξαν.

Ἡ συγκομιδὴ τοῦ βάμβακος ἀπαιτεῖ μεγάλην προφύλαξιν, διότι ὁ τρόπος μεθ' οὗ γίνεται ἐπιανεργεῖ ἰσχυρῶς ἐπὶ τῆς ποιότητος τῶν προϊόντων, καθὼς καὶ ἡ νῆσις ἢ τὸ γένισμον, δι' οὗ ἀποχωρίζεται τὸ νῆμα ἐκ τοῦ σπόρου. Ἡ δυσχερὴς αὕτη ἐργασία δέον νὰ γίνηται μετὰ προσοχῆς, διότι ὅπως περισσότερα κλάσματα σπόρων ἢ προσκεκολλημένων ἀκαθαρσιῶν εὐρίσκονται ἐπὶ τοῦ βάμβακος, τόσῳ ὀλιγοτέρα εἶναι ἡ ἀξία αὐτοῦ.

Καλλιέργεια τοῦ βάμβακος. Καίτοι πολλοὶ πολλάκις διεριπλυνήσαν τὴν πρώτην καταγωγὴν τῶν εἰδῶν τοῦ ἐν τῇ Ἀμερικῇ ἤδη καλλιεργουμένου βάμβακος, φαίνεται ἐν τούτοις ἀναμφίβολον ὅτι ὁ βαμβακόσπορος τῶν εἰδῶν τούτων προέρχεται ἐκ Κύπρου καὶ Μελίτης, ὁ δὲ τῆς Γεωργίας ἐκ τῆς Περσίας· οὗχ ἥττον ἡ χρησιμεύουσα σπορὰ προήλθε τῷ 1786 ἐκ τῶν νήσων τῆς Βαχάμας, ἐνθα εἰσῆχθη ἐκ τῆς Ἀγκούλης, μικρᾶς τινος νήσου. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν τὰ προϊόντα τοῦ σπόρου τούτου δὲν ἔδωκαν καρπὸν, ἀλλὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος ὡς ἐκ τῆς γλυκύτητος τοῦ χειμῶνος ἐπέτυχον σπορὰν προερχομένην ἐκ τῶν νέων βλασταρίων, καὶ τὸ φυτὸν ἔκτοτε ἐνεκλιματίσθη ἐν τῷ τόπῳ. Κατόπιν αἱ ἀπόπειραι καὶ τὰ ἀποτελέσματα ἠύξησαν θαυμασίως, ἀπὸ δὲ τοῦ 1798 ἡ καλλιέργεια τοῦ βάμβακος ἀντικατέστησε τὴν τοῦ Ἰνδικοῦ (λουλάκι), περὶ τῆς ἐξαγωγῆς τοῦ ὁποῦ ἐπαυσαν πλέον ἀσχολούμενοι.

Ἐμπορικὴ ἱστορία τοῦ βάμβακος.

Πρώτη μνεῖα περὶ βάμβακος ὡς ἐμπορευματοῦ θεωρουμένου γίνεται ἐν τινι πραγματείᾳ τοῦ πρώτου μ. Χ. αἰῶνος περὶ τοῦ ἐμπορίου τῶν ἀρχαίων, γνωστῇ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Περίπλους τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης». Ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ γίνεται μακρὸς λόγος περὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν εἰσαγωγῆς καὶ ἐξαγωγῆς, τῶν ἀπὸ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης μέχρι τῶν ἀπωτάτων μερῶν τῆς Ἰνδικῆς, ἐξ

ῶν συνέκειτο τὸ ἐμπόριον αὐτῶν μετὰ τῶν Ἀράβων καὶ Ἑλλήνων. Κατὰ τὸ σύγγραμμα τοῦτο φαίνεται ὅτι οἱ Ἀραβες ἔφερον βάμβακα ἐκ τῆς Ἰνδικῆς, ὡς καὶ πανί, λεπτὰ βαμβακερὰ (τουλίπανια) καὶ ἄλλα ὑφάσματα κατασκευασμένα ἐκ βάμβακος· εἰς τὰς ἀπωτάτας χώρας τῆς Ἰνδικῆς, καὶ ἐπὶ τὰ τουλίπανια τῆς Βεγγάλης ἦσαν τότε, ὡς ἦσαν καὶ πρὸ ἐνὸς αἰῶνος, ἀνώτερα κατὰ τὴν ποιότητα ὀνομαζόμενα γαγγιτικά, διότι ὑφαίνοντο παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Γάγγου.

Ἀπὸ τῶν πρώτων χρόνων τοῦ χριστιανισμοῦ ἡ κατασκευὴ ὑφασμάτων βαμβακερῶν ἐξετάθη κατὰ τὸν Στράβωνα καὶ Πλίνιον μέχρι τῆς Ἀραβίας καὶ τῆς Περσίας, σπάνιοι δὲ τινες καὶ τολμηροὶ Ἕλληνες εἰσέδυσαν μέχρι τῶν διαφόρων λιμένων τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης καὶ ἠγόραζόν προϊόντα τῶν ἐργοστασίων τῆς Ἰνδικῆς, ὅπως μεταφέρουσιν αὐτὰ κατόπιν εἰς τὴν πρωτεύουσιν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους καὶ τὰς πλουσίας πόλεις τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλ' αἱ συναλλαγαὶ αὗται, πλήρεις παντοίων δυσχερειῶν, ἦσαν ἀσήμαντοι, ἐξ ὅσων δυνάμεθα νὰ ἐξαγάγωμεν ἐκ τῆς σιωπῆς τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων συγγραφέων.

Ὅπως δὲ ποτε τὰ βαμβακερὰ ὑφάσματα ἦσαν ἀπὸ τοῦ 1252 ἔτους σημαντικὸν ἐμπορικὸν εἶδος ἐν τῇ Κριμαίᾳ καὶ τῇ βορείῳ Ῥωσίᾳ, ἐνθα μετακόμιζον αὐτὰ ἐκ τοῦ Τουρκεστάν. Ἡ Ἀρμενία εἶχεν ἐπίσης κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην εὐρέα ἐργοστάσια ὄρειοτάτων βαμβακερῶν ὑφασμάτων· καὶ τὸ φυτικὸν τοῦτο ἔριον ἠύξανεν ἀφθόνως ἐν Περσίᾳ, ἐνθα ὑφαίνετο κατ' ὄλας τὰς παραχθίους τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ ἐπαρχίας.

Τὸ περιεργον εἶναι ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς Κίνας οἱ τοσοῦτον βιομήχανοι, οἱ τοσοῦτον πεπολιτισμένοι ἐν τῇ ἀρχαιότητι, ἔμειναν ἄνευ ἐργοστασίων βάμβακος μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 17 αἰῶνος, τοῦτο ἐπιβεβαιοῦται καὶ ἐκ τῶν χρονικῶν τῆς Σινικῆς αυτοκρατορίας· τοσοῦτω μᾶλλον εἶναι ἄξιον ἀπορίας, καθ' ὅσον ἡ βιομηχανία αὕτη ἦνθε ἀπὸ δύο ἢ τριῶν χιλιάδων ἐτῶν ἐν τῇ Ἰνδικῇ, καὶ ἠδύνατο ἐπομένως νὰ ὑπάρχωσιν ἐμπορικαὶ σχέσεις μεταξὺ τῶν δύο ὁμίρων κοκτῶν. Σήμερον ἡ Κίνα πορίζεται ἔξωθεν τὸ ὅλον ἢ τοῦλάχιστον μέγα μέρος τοῦ πρὸς χρῆσιν τῶν ἐργοστασίων αὐτῆς ἀναγκασιούτος βάμβακος, διότι ἀπὸ ἐνὸς ἤδη αἰῶνος αἱ διὰ τὴν καλλιέργειαν τοῦ βάμβακος προωρισμένοι γαίην μετεβλήθησαν εἰς ἀγροὺς δημοτριακῶν κατὰ διαταγὴν τῆς ἀνωτάτης ἀρχῆς, ὅπως ἐλαττώσωσι τοὺς σπουδαίους περὶ σιτοδείας φόβους.

Καίτοι ὁ βάμβαξ εἶναι ἐν Ἀφρικῇ ἐγγώριος, καὶ αὐξάνει αὐτόθι μεθ' ὑπερβολικῆς ἀφθονίας, ἰδίως εἰς τὰ κεντρικὰ καὶ δυτικὰ κλίματα τῆς χώρας ταύτης, ἐν τούτοις φαίνεται πιθανὸν ὅτι ἡ γνῶσις τῆς καλλιέργειας αὐτοῦ διεδόθη εἰς τοὺς κατοικοῦντας πρὸς βορρᾶν τοῦ ἰσημερινοῦ χώρας ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν τοῦ Μωάμεθ. Οἰαδῆποτε

και αν η η εποχή της ιδούσεως τακτικών έργων ύψασματων εις τινα μερην της Αφρικης, το βέβαιον είναι οτι συνεπειά της αφθονίας των διαφόρων ειδών του φυτικού τούτου έριου, οι βάρβαροι η οι ημιβάρβαροι των μερών εκείνων είναι πανταχού ενδεδυμένοι εκ βαμβυκακρών υφασμάτων κατασκευασμένων υπ' αυτών, υφασμάτων ως επί το πλείστον εξωγραφημένων, ενίοτε δε μειγμένων μετά μετάξης.

Ο βάμβυξ άλλως τε είναι εξ όλων των υφασμάτων το μάλλον κατάλληλον δι' ενδυμασίαν εν τη δικακεκαυμένη ζώνη, αφ' ετέρου δε τα θερμά κλίματα είναι τοσοῦτον ευνοικά εις το φυτόν του βάμβυκος, ώστε τα πολυαίθρια αυτου προϊόντα είναι το δλιγώτερον ακριβήν είδος διά την κατασκευήν των υφασμάτων' ουτοι δ' είναι οι λόγοι, δι' ους η βιομηχανία του βάμβυκος εξακολουθεί να ηναι εν Αφρικη τροφή εμπορίου επι μάλλον και μάλλον σημαντικού.

Η Αίγυπτος δείται ιδιαιτέρας τινός μνείας. Ο βάμβυξ εκλλιεργήθη εν αυτη αφθόνως και εκτεταμένως τῷ 1820 χάρις εις την ώθησιν, ην έδωκεν ο Μεχμέτ Αλῆς. Η καλλιέργεια υπήρξε τοιαύτη, ώστε εκτός 50 η 60 χιλιάδων δερμάτων, άτινα εξωδεδούοντο κατ' έτος εντός της Αίγυπτου υπό των εργοστασίων των συστηθέντων υπό Μεχμέτ Αλῆ, απέστέλλοντο και ίκανά χιλιάδες δερμάτων εις Αγγλίαν.

Από της ανακαλύψεως του νέου κόσμου, η κατασκευή υφασμάτων εκ βάμβυκος έφθασεν ηδη εν αυτη εις τὸν υπέρτατον βαθμόν της τελειότητος. Πραγματικῶς άπαντες οι κατά πρώτον περιηγηθέντες εν Αμερικη συμφώνως αναφέρουσι οτι οι κάτοικοι του νέου κόσμου μετεχειρίζοντο αφθόνως τὸν βάμβυκα είτε εις ενδυμασίαν είτε εις καλλωπισμὸν αυτών.

Οι Παταγῶνες έδενον τοὺς ίππους αυτών δια σχοινίων βαμβυκακρών' ητο δε τοσοῦτον αφθονος ο βάμβυξ εν Βρασιλία, ώστε οι κάτοικοι εξ αυτου κατασκευάζον τὰς κλίνας αυτών. Εις το Σάν Σαλβαδόρ, ενθα κατά πρώτην φοράν απεβιβάσθη ο Κολόμβος, οι Ισπανοί αντίηλασσον πύλους, κομβολόγια και άλλα είδη λαμβάνοντες βαμβυκακρὰ νήματα.

Οι Μεξικανοί κατασκευάζον δι' αυτου τὰ κυριώτερα αυτών ενδύματα, επειδή δεν ειχον μήτε έριον, μήτε κάνναβι, μήτε μετάξαν. Υφαινον πλατέα πανία βαμβυκακρὰ, λεπτότατα και ωριότατα. Μεταξύ των υπό του Φερνάνδου Κορτές, κατακτητου του Μεξικου, αποσταλέντων τῷ Καρόλω ΙΕ' δώρων παρατηρούντο επανωφόρικ, μανδύαι, χειρόμικτρα και άλλα υφάσματα βαμβυκακρὰ λεπτοτάτης και εκλεκτής κατασκευής διαφόρων χρωμάτων. Οι Μεξικανοί κατασκευάζον επίσης χάρτην εκ βάμβυκος' προσέτι δε και εν των νομισμάτων αυτών συνέκειτο εκ μικρού τεμαχίου βάμβυκος κτλ.

Γενεσις και πρόοδος της βιομηχανίας του βάμβυκος.

Η ταχεία αύξηση και η άπειρος σπουδαιότης της κατασκευής διαφόρων υφασμάτων εκ βάμβυκος εν τη Μεγάλη Βρετανία είναι αναντιρρήτως το μάλλον εκτακτον φαινόμενον της ιστορίας της βιομηχανίας. Εν πρώτοις αι άπαρχαι υπήρξαν δυσχερείς, και ειχον ν' αντιπαλαίσωσι κατά μεγίστων προσκομμάτων, διότι αφ' ενός μεν την πρώτην ύλην παρήγον χωραι λίαν απομακρυσμένα, αφ' ετέρου εν τῷ Ινδοστάν ως και εν Κίνα οι κάτοικοι ειχον τελειοποιηθη τοσοῦτον εν τῷ κλωστήριῳ και εν τη ύφάνσει, ώστε τα υφάσματα αυτών τὰ λεπτότατα έφαινοντο περιφροῦντα πάντα ανταγωνισμόν.

Τοσαύτη εν τούτοις υπήρξεν η επιρροή των ανακαλύψεων και θαυμασίων εφευρέσεων των Αγγλων Χαρράτθ, Αρράττ, Κοόμτων, Καρράττ και άλλων, ώστε άπασαι αι δυσχερείαι κατενικήθησαν, και μήτε η υπερβολική εθνηία της εργασίας, μήτε η επιδεξιότης των Ινδῶν εργατών δεν ηδυνήθησαν ν' ανθεξώσιν εις τὸν ανταγωνισμόν ένθους, επερ ηγόραζε τὸν βάμβυκα αυτών, τὸν μετέφερε πόρρω διά θαλάσσης και επανέφερον αυτὸν μετ' οὐ πολὺ εις τὰ μερην της παραγωγῆς μεταβεβλημένον εις υφάσματα.

Η βιομηχανία του βάμβυκος, εν τη παιδικῇ αυτης ηλικίᾳ ετι προ ὀγδοήκοντα ετών εν Αγγλία, επασχολεί σήμεραν αυτη μόνη σχεδόν τοσαῦτα κεφάλαια και τοσοῦτους βραχιόνας, ὅσον άπασαι αι λοιπαί βιομηχανίαι συνηωμέναι. Οι Αγγλοι θεωροῦσιν αυτην ως μίαν των πρωτίστων αιτιῶν της ισχύος, εις ην ανυψώθησαν.

Η εποχή καθ' ην εισήχθη η βιομηχανία του βάμβυκος εν Αγγλία δεν είναι ακριβῶς γνωστή. Είναι πιθανόν οτι ανερχεται περι τὰς αρχάς του ΙΖ' αιῶνος. Πρώτη δε επίσημος μνεία αυτης γίνεται εν τῷ «Trasure of Traffic» (Εμπορικῶ Θεσαυρῶ), συγγράμματι δημοσιευθέντι τῷ 1641, ενθα γίνεται λόγος περι υφασμάτων βαμβυκακρών, χρωματισμένων και μη, κατασκευασμένων εν Μαγκεστρία εκ βάμβυκος προσερχομένου εκ Κύπρου και Σμύρνης, εν ηγόραζον εν Λονδίνω.

Εκ των επισήμων τελωνιακῶν βιβλίων κατάδηλον γίνεται οτι η δλιχὴ ετήσια εισαγωγή βάμβυκος εν Αγγλία από του 1701 μέχρι 1705 ητο κατά μέσον ὄρον 1,170,880 λίτρα, ητοι δεκα χιλιάδες στατήρων ως εγγιστα. Τῷ δε 1760 επι της αναδόσεως εις τὸν θρόνον του βασιλέως Γεωργίου του Γ' η δλιχὴ ποσότης των εν Αγγλία κατασκευαζομένων βαμβυκακρῶν υφασμάτων ανήρχετο κατ' έτος εις τὸ ποσὸν 200 χιλ. λιτρῶν στερλινῶν. Η δια της χειρὸς υφανσις εξηρανήσθη σχεδόν από του 1833 ενόπιον των μηχανικῶν τεχνῶν. Ιδίως δε από του 1820 τὰ αγγλικὰ κλωστήρια εργαζονται δι' ατμοκινήτων

μηχανῶν. Η τοιαύτη πρόοδος εγενικοποιήθη εν Γαλλία μόνον μετά τὸ 1830.

Από 40 ὅμως ετών η βιομηχανία του βάμβυκος ανεπτύχθη θαυμασίως εν Αγγλία. Υπελόγισαν οτι αν δεν εγίνοντο αι τελειοποιήσεις των μηχανῶν από του 1767 και η εργασία αυτη εγίνετο ως πρότερον δια των χειρῶν, ηθελον χειρασθη δια μόνην την παραγωγήν της Αγγλίας υπέρ τὰ 100 εκατομμύρια άνθρωποι κατ' έτος, δηλαδή ὅλος ο πληθυσμὸς της Γαλλίας, Αυστρίας και Πρωσσίας.

Ο ΓΕΡΩΝ ΙΠΠΟΣ

Κατ' έμε δεν υπάρχει οικτροτέρου θεάμα του να βλέπη τις γέροντα κατασληκτότα ίππον εν τῷ μέσῳ έρήμου πεδιάδος.

Πρό ημερῶν, έχων την καρδίαν βεβαυμένην ως εκ του μελαγχολικου ούρανου, περιεπάτουں επί των ερήμων γηπέδων του Montrouge. Δεν υπάρχει γωνία γῆς εν οικτροτέρα αθλιότητι η τὰ γήπεδα τὰ προ των πυλῶν των Παρισίων εκτεινόμενα, άτινα σχηματίζουνσι τὸ βορβορώδες κατώφλιον της βασιλίδος πόλεως. Εδῶ κ' εκει χάνει τὸ εδαφος δεικνύον ως ανοιγμένα εντερα τὰ αρχαία εγκαταλειμμένα λατομεία βαθέα και ερεβώδη. Οὔτε εν δένδρον, άλλ' ὀρίζων μόνον χθαμαλὸς και κατηφὴς εξαπλοῦται.

Αι γαίαι έχουν δεν ηξεύρω ὁποίαν αποτρόπαιον θεάν.

Προχωρῶν ειδον εις τινα γωνίαν γέροντα ίππον, προσδεδωμένον εις πάσσαλον, με κεφαλήν χαμηλωμένην και ρόθωνας φουσώντας προς την γῆν' τὸ πτωχὸν ζῶον ετρομε καταειλημμένον υπό διαρκουῶς ρίγους. Ητο εκει υπό μέλαν ούρανον και βροχὴν αδιακόπως τὰ μέλη του περιβρέουσαν.

Υπήρξαν άρμονία μεταξύ του ίππου, του χειμεριου ούρανου και του αθλιου πεδίου. Τοιαύτη αθλιότης ηρμοζε θαυμασίως εις τοιοῦτο τοπειον. Η φύσις εκλαiven ενταῦθα, τὸ βεβαιῶ, την κατάστασιν της.

Ησθάνθην ενδομύχως ανέκφραστον οίκτον.

Αμα ως επλησίασα, ο ίππος έτεινε τὸν λαιμόν και με παρετήρει με τοὺς τεθολωμένους ὀφθαλμοὺς κινῶν την κεφαλήν.

Συνεκινήθη εν της θλιβεράς επιπλήξεως, ην έφαινετο οτι μοι απέτεινε' άγνοῶ αν ὠνειρευόμην, άλλ' ιδου οι λόγοι, ους μοι απηύθυνεν ο γέρον ίππος:

«Αὔριον απονήσκη, ώστε σήμεραν δύναμαι να ευχαριστήσω την καρδίαν μου' αμφιβάλλω αν θα βελτιώσω την τύχην των αδελφῶν μου, άλλ' αδιαφορῶν' θα σοι ανακοίνωσω αλήθειαν, ητις εινε καρπὸς δλοκλήρου ζωῆς φιλοσόφου ίππου.

Ιδου η αλήθεια αυτη: Η εργασία μας πλουτίζει τοὺς ανθρώπους, η εργασία μας μάς ὀδηγει εις τὸ σφαγειον. Τοῦτο εινε αδικία. Ο Θεὸς σὰς έδωκε διάνοιαν πολὺ της ιδιῆς μας ανωτέραν,

αλλά την διάνοιαν ταύτην σὰς έδωκεν, ὅπως καταστήσετε εδύοχη τὰ πλάσματά του.

Παρατηρήσατέ με: Οι αδελφοί σας καταχράσθησαν των δυνάμεών μου' ὅσον πλείοτερον τοὺς υπηρέτουں, τόσω σκληρότεροι εγίνοντο. Σήμεραν τὸ πτωχὸν μου σαρκίον ζητει εκδίκησιν.

Εἶνε νόμος δικαιοσ, καθ' ὃν και η εργασία έχει τὰ ὄρια της' και ο τὰ ὄρια υπερβαίνων εργάτης ανταμείβεται. Ζητοῦμεν να κερδιζώμεν την ανάπαυσιν, ην άπειτούσι τὰ γηρατειά μας.

Μη άρνεσθε οτι εἴμεθα καλά ζῶα προσωρισμένα να σὰς υπηρατεύωμεν και να σὰς διασκεδάζώμεν. Εἴμεθα αδελφοί σας, αδελφοί πτωχοί τῷ πνεύματι, και θα δώσητε ημεράν τινὰ λόγον ενόπιον του Θεου δια την προς ημάς διαγωγήν σας. Εκάστη αληθῶν ημῶν θα καταλογισθη καθ' ημῶν ως μία άμαρτία. Ενόσω εἴμεθα ευπειθεῖς, εστε καλοί. Ενόσω συγκατανεύομεν να σὰς προσφέρωμεν δλοκλήρον υπαρχίν, συγκατανεύετε και υμεῖς να μάς διδάητε γλυκύτερον θάνατον.

Εάν έχης τρυφεράν καρδίαν συ, ο διερχόμενος την ὁδὸν ταύτην, επανάλαθε εις τοὺς αδελφούς σου ο,τι σοι λέγω' δεν θα σε ακούσουν, αλλά κ' εγὼ δεν θα μεταφέρω μετ' εμου την αλήθειαν ταύτην.

«Ὁ αθλιον ζῶον ποὺ εἶμαι! ὦ αθλία γῆ, ητις θα με δεχθῆς».

Ο γέρον ίππος εσιώπησεν, η μάλλον εξύπνησα. Η λεπτή βροχὴ εξηκολούθει, έρριψα εν ετι βλέμμα επι της κατηφους πεδιάδος, επι του δυστυχουζ ζῶου και επι του βορβορου' έπειτα εισηρχόμην εις Παρισίους, οτινες έλαμπον εκ ζωηρότητος περιγελῶντες τὸ ψυχὸς και την ὀμίχλην.

Εξανεστην κατά της αδιαφορίας και του εγωισμου μας' και ηθελον εκ καρδίας να ευχαριστήσω τὰς τελευταίας ευχὰς του γέροντος ίππου, ὅστις εσκέφηθ ηρθῶ, οτι μία αλήθεια πρέπει πάντοτε να λέγηται.

Οικτείρω την πεδιάδα του Montrouge, άλλ' αυτη μετ' ου πολὺ θα μεταμορφωθη εις δημοσίους κήπους και άνάκτορα' άλλ' η τύχη του γηρατεου ίππου μου είνησθε την εσπλαγγνίαν και ζητῶ δι' αυτὸν καλλίτερον του σφαγειου γηροκομείον.

— Μήπως θέλατε άσυλον των εν τη εργασία γεγηρακῶτων ίππων;

— Και διατί ὄχι;

[Εκ του γαλλικου].

Δ. Κ. Μ.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΕΝ ΑΓΓΑΙΑΙ

Τὸ υπουργειον των ταχυδρομείων της Μεγάλης Βρετανίας εδημοσίευσεν επ' εσχάτων την ενιάσιον εκθεσιν αυτου περι των κατά τὸ έτος 1879 — 1880 γενομένων εργασιῶν.

Εν τῷ Ηνωμένῳ Βασιλείῳ υπάρχουσι σήμεραν 14,212 ταχυδρομικά γραφεῖα' εξ αυτών 6,060 μόνον δέχονται επιταγὰς και 6,016 έχουσι τα-

μειυτήρια διά τόν λαόν' διά τήν τηλεγραφικήν υπηρεσίαν υπάρχουν 3,924 γραφεῖα· τέλος δὲ τὰ γραμματοκωδῶτια ἀνέρχονται εἰς 12,541. Ἐκ τοῦ συνόλου τούτου τὸ Λονδίνον μόνον κέκτηται 2,012 γραφεῖα καὶ γραμματοκωδῶτια.

Ἡ ἐν γένει κίνησις τῆς ἀλληλογραφίας ἐμεινεν ἢ αὐτὴ σχεδὸν καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος. Τὰ ἐξαχόμενα αὐτῆς ἔχουσιν ὡς ἑξῆς :

Ἐπιστολαί	1,127,997,500
Δελτάρια	114,458,400
Βιβλία κλπ.	213,963,000
Ἐφημερίδες	130,518,400

Οἱ Ἄγγλοι ἐξικολουθοῦσι πάντοτε παραδίδοντες εἰς τὸ ταχυδρομεῖον πράγματα, μὴ ἀνήκοντα οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν αὐτοῦ, ὡς λ. χ. πτηνὰ, βατράχους, καὶ ζώσας σαύρας, κυνάρια ἢ γαλᾶς μικρὰς, κοπτερὰ ἐργαλεῖα, καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἐν ὄλῳ 4,500 τοιαῦτα ἀντικειμένα ἀπερρίφθησαν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο κριθέντα ἀπαράδεκτα.

Περίεργοι εἶνε αἱ πληροφορίες αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τοὺς περιελείοντες κακῶς ἢ καὶ οὐδόλως ἐνίοτε τὰ ἀποστελλόμενα ἀντικείμενα, ἢ τοὺς ἀμελοῦντας νὰ θέσωσι διεύθυνσιν εἰς τὰς ἐπιστολάς των. Εἰς οὐχὶ ὀλιγώτερα τῶν 27,224 ἀντικειμένων διαφόρου εἶδους καὶ 72,000 γραμματοσήμων, πεσόντων ἐξ ἐπιστολῶν, ἀριθμοῦνται τὰ περισυλλεθέντα ἐν τοῖς ταχυδρομικοῖς γραφεῖοις καὶ ἀποτεθέντα εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ τμήμα τοῦ ταχυδρομεῖου. Εἰς τὸ τμήμα τοῦτο παρεδόθησαν καθ' ὅλον τὸ ἔτος 10 ἑκατομ. διαφόρων ἀντικειμένων, ἐξ ὧν 21, 261 ἄνευ οὐδεμιᾶς διευθύνσεως καὶ 1,141 ἐσωλείοντα νομίσματα, τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ συναλλάγματα διὰ 4,624 λίρας. Αἱ ἐπιστολαὶ αἱ φέρονται ἀνεπαρκῆ ἐπιγραφῆν, ἀνήλθον εἰς 5, 343,678.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ταχυδρομικὰ ταμειυτήρια, τὸ ἐνεργητικὸν αὐτῶν ἀνέρχεται εἰς 32,102,134 λίρας, ἥτοι παρουσιάζουσιν αὐξήσιν κατὰ τὴν χρῆσιν τοῦ ἔτους τούτου 1,600,570 λίρας. Τὸ ταχυδρομεῖον ἔχει ὡσαύτως τὰς penny-banks, ἥτοι ταμειυτήρια τοῦ λαοῦ, εἰς ἃ παρακατατίθενται ποσὰ κατώτερα τοῦ ἐνὸς σελινίου. Ὁ κλάδος οὗτος τῆς ταχυδρομικῆς υπηρεσίας ἀπέφρξεν ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτοῦ κατὰ 7θριον τοῦ 1861 καθαρὰ κέρδη 1,131,008 λίρας.

Εἰς τὰ ταχυδρομικὰ γραφεῖα τῆς Μεγάλης Βρετανίας ἐργάζονται σήμερον 34,699 ἄνθρωποι, ἐξαιρέσει τῶν ὑπαλλήλων τῶν τηλεγραφικῶν καταστημάτων.

Ἡ ἐκ τῶν ταχυδρομείων πρόσοδος ἐν Ἀγγλίᾳ κατὰ τὸ ἔτος 1879—1880 ἀνήλθεν εἰς 6,558, 445 λίρας, τὰ δὲ ἔσοδα εἰς 4,060,755, ἥτοι προέκυψε καθαρὸν κέρδος εἰς τὸ Κράτος κατὰ τὴν χρῆσιν τοῦ 1879—1880 λίραι 2,597,687.

Ν**

ΚΟΥΡΕΥΣ ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΗΣ

Ὁ Βίκτωρ Οὐγγὼ κατὰ τὸ 1848 ἦτο πελάτης κουρέως τινὸς καλουμένου Βρασσιέ.

Ἡμέραν τινὰ εἰς φίλος τοῦ Βρασσιέ ἐρωτᾷ αὐτόν :

— Αἶ ! πῶς πηγαίνει ἡ ἐργασία ;

— "Ὅχι καὶ καλλίτερα, φίλε μου. Δὲν ἔξερω πῶς θὰ τὰ καταφέρουν τὰ παιδιὰ σήμερα. Τίποτ' ἄλλο ἀπὸ χοροῦς καὶ σοαρδέες. Ἐχομε τριάντα κυρίας νὰ κτενίσωμε. Νὰ καὶ τὰ δνόματα.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ φίλος διέρχεται πάλιν διὰ τοῦ κουρέου τοῦ Βρασσιέ.

— Πῶς τὰ πῆγες προχθὲς μὲ τοὺς πελάτας σου ;

— Ἀρσέ με, σὲ παρακαλῶ, μὴ μοῦ ὀμιλεῖς· μόλις ἐκτένισα τὰς μισαίς. Ἐχασα δώδεκα δεκατέσσαρας κυρίας, κ' αὐτὸ ἐξ αἰτίας τοῦ Βικτορος Οὐγγῶ.

— Ἐξ αἰτίας τοῦ Βικτορος Οὐγγῶ ! Τί σχέσις ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ Βικτορος Οὐγγῶ καὶ τῆς πελατείας σου ;

— Ὑπάρχει καὶ πολλή. Ἄν δὲν μὲ πιστεύης, ἀκουσε καὶ θὰ μὲ πιστεύσης. Ὀλίγας στιγμὰς ἀρ' οὐ ἔφυγες ὁ Βίκτωρ Οὐγγῶ ἐμῆκεν εἰς τὸ κατάστημα κ' ἐκάθησεν εἰς αὐτὴ τὴν πολυθρόνα. Τῷ ἔβαλα τὴν πετσέτα εἰς τὸν λαιμὸν, ἐπῆρα τὸ ψαλίδι καὶ τὸ ἐπλησίασα εἰς τὰ γένεια του, ἀλλ' αὐτὸς μὲ μίᾳ ἀπότομῃ χειρονομίᾳ ἐκαταίθασε τὸ χέρι μου.

— Περίμενε, μοῦ εἶπε.

Καὶ εὐθὺς ἔγανει ἓνα μολυβδοκόνδυλο ἀπὸ τὴν σκέπη τοῦ γαλέκου του, καὶ σκαλίζει ἀπ' ἐδῶ κ' ἀπ' ἐκεῖ νὰ εὕρῃ χαρτί· ἀλλὰ δὲν εὗρισκε. Τέλος πάντων παρατηρεῖ ἓνα φύλλο ἐπάνω 'ς αὐτὸ τὸ τραπέζι, τ' ἀρπάζει καὶ ἀρχίζει νὰ γράφῃ. Ἐγὼ, μ' ὄλην τὴν βία ποῦ εἶχα, τὸν ἐπερίμενα. Ἄλλ' ἐκεῖνος χωρὶς νὰ συλλογίζεσθαι πλέον ἂν ζῶ ἢ δὲν ζῶ εἰς τὸν κόσμον, ἐμουντζούρανε ὀλονὸν, καὶ κάπου κάπου ἐσταματοῦσε, καὶ ἐδάγκανε τὸ μολυβδοκόνδυλό του.

— Γράφε, γράφε, ἔλεγα μέσα μου, ἂν ἔμορρεσης νὰ τὰ ξαναδιαβάσης, θάχης τύχη. Τί ὀνειδοσκάλισμα ἦταν ἐκεῖνα ! κ' ὕστερα λέγουν πῶς γράφει καλὰ !

— Εἶμαι 'ς τοὺς ὀρισμούς σας, τοῦ εἶπα.

— Ἐν δευτερόλεπτον κ' ἐτελείωσα, μοῦ ἀπεκρίθη.

Ἄλλὰ τὸ δευτερόλεπτον δὲν ἐτελείωνε κ' ἐγὼ ἔστοκα ἐκεῖ ὀρθὸς, μὲ τὸ ψαλίδι 'ς τὸ χέρι, καταϊδρωμένος ἀπὸ τὴν στενοχωρία μου. Αὐτὸς ὅμως τὴν δουλειὰ του, ἔγραψε, ἐσταματοῦσε, ἐσήκωνε τὰ μάτια του ὕψηλὰ.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε τῷ εἶπα, σήμερα ἔχω βικαστικὴ ἐργασία.

— Ἄ ! βιάζεσαι ; μοῦ εἶπε, κ' ἐγὼ βιάζομαι. Καὶ ἀνοιξε τὴν πόρτα νὰ φύγῃ.

— Τὸ καπέλο σας, κύριε, τὸ καπέλο σας.

— Ἐγεις δίκαιον, μοῦ εἶπε μὲ χαμόγελο, δὲν τὸ ἐσκέφθηκα.

Καὶ ἔφυγε χωρὶς νὰ κόψῃ τὰ γένεια του.

— Παιδιά ! λεπτὸ δὲν ἔχομε νὰ χάσωμε, φωνάζω τότε. Θὰ πάτε εἰς τὰ σπήτια ποῦ θὰ σὰς στείλω. Κυττάξετε τὸν κατάλογον· ποῦ εἶνε ὁ κατάλογος ; δὲν ἀκούετε ; ποῦ τὸν ἐβάλατε τὸν κατάλογον ;

— Κύριε, ἦτον ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, μοῦ λέγει ἓνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρετας.

— Ἐπάνω 'ς τὸ τραπέζι ; εἶσαι βέβλιος ;

— Τὸν ἔβαλα μὲ τὰ χέρια μου.

— ὦ ! δυστυχία ! αὐτὸ ἀκόμα μοῦ ἔλειπε.

Ἐπάνω 'ς τὸν κατάλόγο μου ἔγραψεν ὁ Οὐγγῶ ; . . Φίλε μου, τὸν κατάλόγο μου μοῦ πῆρε μὲ τὰς μουντζούραις του ἐπάνω. Καταλαβαίνεις τῶρα πῶς μ' ἔκαμε νὰ χάσω τόσους πελάτας ;

— Ἠτύχασε, καλέ μου Βρασσιέ, τῷ λέγει ὁ φίλος του, ὅστις ἦτο ἄνθρωπος μὲ παιδείαν καὶ θαυμαστὸς τοῦ Οὐγγῶ, ἡσύχασε. Ἄν τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο τοῦ χαρτίου δὲν εὗρισκετο ἐκεῖ ὅπως δεχθῆ τὴν ἐμπνευσιν τοῦ ποιητοῦ, ἢ γαλλικὴ ποίησις θὰ ἔχανε ἴσως ὠραιοτάτους στίχους, νὰ ἦσαι βέβλιος. Ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἔγινες ὁ συνεργάτης τοῦ Βικτορος Οὐγγῶ· τοῦτο δὲν εἶνε μικρὰ τιμὴ. * Κ.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΧΗΜΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

Χημικός τις Ἄγγλος, ὁ διδάκτωρ Pepper, ἀνεκάλυψε πρό τινῶν ἐτῶν ἐν τινι τῶν μαθημάτων αὐτοῦ, ὅτι εἶχε παρασκευάσει δύο καὶ ἡμίσειαν λίτρας σακχάρους ἐκ παλαιῶν ὑποκαμίσων. Ἡ ἀγγελία αὕτη οὐδὲν ἄλλο προσέκαλεσεν ἢ τὸ μείδιμα τῶν ἀροιστῶν του· πάντες ἐνόμισαν, ὅτι ὁ καθηγητὴς ἐμεγάλυνεν ὑπὲρ τὸ δέον τὸ πᾶγμα, καὶ ὅτι ἢ ἐξ ἀσπρῆθούχων παρασκευῆ σακχάρους ἦτο ἀστείότης. Τὸ ἀληθὲς δὲν φαίνεται πάντοτε ὡς τοιοῦτον. Ὁ κ. Pepper εἶχε πράγματι μεταβάλει εἰς σάκχαριν παλαιὰ βράκη, ἀλλὰ τὸ πείραμα ἔμεινε ἐπὶ μακρὸν ἀνεπάρμοστον. Ἐν τούτοις σήμερον ἤρξατο ἐν Γερμανίᾳ ἢ ἐκ βράκων παρασκευῆ σακχάρους. Ἡ μέθοδος εἶνε κατ' ἀρχὴν ἀπλουστατή.

Τὰ συλλεγόμενα βράκη κατεργάζονται διὰ τοῦ θεϊκοῦ ὀξέος καὶ μεταβάλλονται οὕτω εἰς δεξτρίνην· αὕτη δὲ διὰ τοῦ γάλακτος τῆς τιτάνου ὑποβάλλεται μετὰ ταῦτα εἰς νέαν κατεργασίαν ἐντὸς θεϊκοῦ ὀξέος, τὸ ὁποῖον μεταβάλλει τὴν δεξτρίνην εἰς γλυκίαν.

Ἡ γλυκία (glycose), καίτοι μὴ οὔσα κρυσταλλώσιμον σάκχαρον, εἶνε λίαν ἐν χρήσει εἰς παρασκευὴν γλυκυσμάτων, πικρῶν, τραγημάτων κτλ.

Ὅπως ἐνοσηθῆ ἢ ὑπὸ τοῦ Pepper ἐπινοηθεῖται μέθοδος, ἀνάγκη νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι πλείστοι οὐσῆσαι εἰσὶ δεκτικαὶ μεταβολῆς εἰς γλυκίαν.

Ἡ κυτταρίνη μάλιστα, ἐξ ἧς σύγκειται ὁ ἰνώδης τῶν ξύλων ἰσθός, μεταβάλλεται εὐκολώ-

τατα εἰς δεξτρίνην καὶ γλυκίαν διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ θεϊκοῦ ὀξέος. Εἰς τὴν βιομηχανίαν παρασκευάζουσι νῦν τὴν γλυκίαν ἐκ τοῦ ἀμύλου. Ἐδνόνητον εἶνε, ὅτι ἢ ἐκ τῆς κυτταρίνης τῶν βράκων καὶ τῶν ξύλων παραγωγή αὐτῆς εἶνε οἰκονομικωτέρα. Ὅθεν φαίνεται, ὅτι θὰ ὑπάρχῃ οὐ μικρὸν ὄφελος εἰς τὴν παρασκευὴν τῆς σακχάρους ἐκ τῶν ξύλων. Πρὸς τοῦτο θὰ δυνάμεθα νὰ μεταχειρισθῶμεν τὰ βράκη, τὸν ὁπὸν τῆς σημύδας, τῆς φηγοῦ, τῆς ζυγίας κτλ. Ἐκαστος τῶρα δύναται νὰ φαντασθῆ ὁποῖα σεράκια καὶ γλυκύματα θὰ δυνάμεθα νὰ παρασκευάσωμεν διὰ μιᾶς ὕλοτομίας !

Ἄλλο τῆς χημείας παράδοξον φαινόμενον εἶνε ἢ ἐκ φυτικῶν ἰνῶν, τοῦ ξύλου, κτλ. παραγωγή χάρτου. Ἀλλὰ, τοῦ ξύλου χρησιμεύοντος πρὸς παραγωγὴν σακχάρους, ἀνάγκη νὰ ἀναζητήσωμεν ἀλλαχοῦ τὴν πρώτην πρὸς παρασκευὴν τοῦ χάρτου ὕλην. Οἱ κ. Dennig καὶ Sa, χημικοὶ ἐκ Βεέννης, προηγήθησαν εἰς τοῦτο τῶν ἄλλων. Παρασκευάζουσι δὴλ. χάρτην, καὶ χάρτην λευκὸν καλῆς ποιότητος, ἐκ τῶν περιττωμάτων τῶν βοῶν, τῶν ἀγελάδων καὶ τῶν ἵππων, ζῶων τρεφομένων διὰ τροφῆς φυτικῆς. Ἐξάγουσι δὴλ. τὴν ἐν τῇ ὕλῃ ταύτῃ ἐνεχομένην κυτταρίνην λίαν καθαράν, καὶ ἄλλα κατώτερα προϊόντα, ἅτινα μεταχειρίζονται ὡς λιπάσματα ἢ διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς βιομηχανίας. Ἡ μέθοδος εἶνε, λέγουσιν, οἰκονομικὴ καὶ ἦδη ἐν τῇ βιομηχανίᾳ ἐν χρήσει. * Π.

[Journal des Débats].

ΦΙΛΟΦΟΝΙΑ

Μακρὸν ὅ' ἀπετέλει κατάλογον, λέγει πού τῶν κριτικῶν μελετῶν του ὁ Taine, ἢ ἀναγραφὴ τῶν ἀφανῶν ἀφοσιώσεων, δι' ὧν ὑφίσταται καὶ ἀναπτύσσεται ἡ κοινωνία, καὶ αἰτίνας συντελοῦνται ἐν σιγῇ, δίχως ἐμφάσεως, ἐστὶν ὅτε δ' ὑπὸ ἐπιφάνειαν εὐθυμίας ἀδιαφύρου καὶ φιλοκόσμου σκεπτικισμοῦ. Οὗτος μὲν ἀπόλεσε τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν του ἐνεκα τῆς ἐπιμόνου διὰ τοῦ μικροσκοπίου παρατηρήσεως ἀνατομικῶν προπαρασκευασμάτων· ἐκεῖνος ἐδαπάνησε μῆνας, ὅπως ἐξακριβώσῃ τὰς αἰτίας τῆς σήψεως, καὶ τοῦτο ἐν μέσῳ οὕτωσι πνιγρῆς δυσσομίας, ὥστε δὲν ἦ δυνατόν νὰ παραμείνῃ πλέον τοῦ λεπτοῦ συνεχῶς παρατηρῶν· ἄλλος διέρχεται δύο μῆνας ἀναδιφῶν εἰκοσαιοσχίλιους σελίδας παλαιῶν βιβλίων, ὅπως συλλεξῆ τέσσαρας παρατηρήσεις περὶ νόσου τινός. Γνωρίζω ἓνα, ὅστις κατακλινομένων τῶν τέκνων του καὶ τῆς συζύγου του, μετὰ τὸ πέρας τῆς δεκαῶρου ἐπισυσίου αὐτοῦ ἐργασίας, ἐργάζεται τὸ ἡμισυ τῆς νυκτὸς πρὸς συγγραφὴν ὀχληρῶν ἀριθμίδων λεξικοῦ τινος τῆς Ἁγίας Γραφῆς· πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον κατὰ τὸ μεταξὺ τῶν ὥρων τοῦ γραφεῖου του διάστημα ἐξέμαθε τὴν ἐβραϊκὴν καὶ τὴν ἑλληνικὴν. Σημειώσατε, ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ὁ ἐργαζόμενος ἔχει σύζυγον

ἀπαιτούσαν πύλους, θυγατέρα δευμένην προικίς, υἱὸν δὲν πρέπει νὰ θέσῃ ὑπότροπον ἐν ἐκπαιδευτηρίῳ, οἰκογένειαν ὑπολαμβάνουσαν ἐκυτὴν ἀδικουμένην δσάκις δὲν ἐργάζεται ἐπικερδῶς καὶ δι' αὐτὴν. Ἡ ἐργασία ἐν τούτοις συντελεῖται, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Γαλλίᾳ, καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς Παρισίοις, ἐνθα ὁ ἀνὴρ εἶνε μᾶλλον ἐπιβεβραχυμένος ἢ ἀλλαχοῦ, ἐνθα αἱ δαπάναι τῶν πρὸς τὸ ζῆν εἰσὶν ἀδρότερα, ἐνθα ἡ πρὸς τὴν πολυτέλειαν βροπὴ εἶνε σφοδρότερα, ἐνθα ἡ σύζυγος δὲν ἐγκαρτερεῖ ὡς ἡ τοῦ δεινοῦ μεγάλου Γερμανοῦ ἀσιανολόγου, νὰ μαγειρεύῃ καὶ νὰ πλύνῃ διὰ τῶν ἰδίων τῆς χειρῶν. Πῶς διορθοῦται τὸ πρᾶγμα; Τοῦτο δὲν ἐξηγεῖται ἄλλως εἰμὴ διὰ τῆς παντοδυναμίας τῆς ιδέας αὐτῆς ἐμπεφορημένος ὁ ἄνθρωπος χωρεῖ πρὸς τὰ πρόσω, μὴ προτέχων πρὸς τὰς πλεονοσίας κῦτόν βάττους. Ὅπου ἐπιστήμη, διαχείρησις, δημόσιον κατὰστημα, εὐρίσκονται καὶ Λιττρε καὶ Βουρνούφ δευτέρως τάξεως, ἀπλοῦ στρατιῶται, λοχίαὶ ἂν θέλετε, ἐν τῇ καρτερικῇ στρατιᾷ, ἧς οὗτοι εἰσὶν οἱ λοχαγοὶ, ἀλλ' οὔτινες, ὡς οἱ λοχαγοὶ τῶν, διήλθον τὸν βίον τῶν, ὀλιγορροῦντες ἑαυτῶν. Ἡ μεγίστη αὐτῶν λύπη εἶνε ὅτι ὑπηρετοῦσι πολὺ ὀλίγον, ὅτι μένουσι μὲ τὸ ὄπλον εἰς τὴν χεῖρα ἀναμένοντες νὰ χρησιμοποιηθῶσι.

K *

Τὸ κατωτέρω χάριεν ποιημάτων τοῦ Τανταλίδου ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον ἐν τινὶ ἐφημερίδῃ ἐκδοθείσῃ ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸ 1875 ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀλήθεια». Ἐπειδὴ δὲ τῆς ἐφημερίδος ταύτης ὀλίγοι μόνον ἀριθμοὶ ἐξεδόθησαν καὶ εἰς ὀλίγα ἀντίτυπα, καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸ ποίημα δύναται νὰ θεωρηθῇ σχεδὸν ἀνέκδοτον, ἀναδημοσιεύομεν αὐτὸ ἐνταῦθα, πεποιθότες ὅτι εὐχαρίστως θέλει ἀναγνωσθῆ ὑπὸ τῶν συνδρομητῶν τῆς «Ἐστίας».

Σ τ. Δ.

Η ΜΑΝΟΥΛΑ

Ὅτ' χάσω τὰ μυαλά μου,
Ἄκομη χθές, θαρρῶ,
Ἐδῶ 'ς τὰ γόνατά μου
Τὴν χόρευα μωρό.

Πότ' ἄρχισε νὰ τρέχῃ,
Πότ' ἄρθρωσε 'μιλιά!
Κ' ἐπόφθασε νὰ ἔχῃ
Παιδί 'ς τὴν ἀγκαλιά!

Γιὰ διὰς ἐκεῖ, γιὰ διὰς τῆν!
Καμάρωσε κορμί.
Μητέρα, λέγει, πέ τῆν,
Μητέρα; κι' ἄς νὰ μὴ!

Τῆς τό 'δωσαν κουλάκι
Νὰ παίξῃ, νὰ περιᾶ'
Κ' ἐκείνη γιὰ παιδάκι
Τὸ πῆρε καὶ γυρᾶ.

Μὰ νὰ κι' αὐτὸ τὰ στήθια
Τ' ἀφράτα τῆς ζητεῖ.
Μὴν εἶνε, λές, ἀλήθεια,
Καὶ τῶκαμεν αὐτῇ;

Τί τρυφερὴ μανοῦλα!
Τί βρόφος θελατικό!
Τί ἄνθος! τί δροσουλά!
Τί σύμπλεγμα γλυκό!

Τὰ χάνω ὅταν γυρίσω
Ἀντάμα νὰ τὰ διῶ.
Ποῖο πρῶτα νὰ φιλήσω
Δὲν ξέρω ἀπὸ τὰ δύο.

Τῆ 21 Νοεμβρίου, 1869. ΗΛΙΑΣ ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Παρουσιάξέ τις προχθές εἰς τὸν βουλευτὴν Ἀ' ἐφημερίδα μυρία ἐπισωρευούσαν κατ' αὐτοῦ.
— Κύτταξέ 'δῶ τί σοῦ γράφουν, φίλε μου; σὲ ἔχουν ἀρνήσει.
— ὦ! ὀλίγον μὲ μέλει.
— Ναί, μὰ οἱ ἐκλογεῖς σου τί θὰ 'ποῦν δι' ὅλ' αὐτά.
— Καὶ μήπως ξέρουν νὰ διαβάξουν;

* *

Μιᾶ τῶν ἡμερῶν, ἐξερχομένου Φρειδερίκου τοῦ μεγάλου τῶν ἀνακτόρων του, ἐπλησίασεν αὐτὸν στρατιώτης καὶ εἶπε:—Μεγαλειότατε, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς εἶπω ἕνα λόγον.—Ἐνα μόνον, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς μετὰ σπουδῆς, διότι ἂν εἶπες δύο, σὲ κρεμῶ.

Ὁ στρατιώτης παρουσιάσας πρὸς αὐτὸν ἀναφορὰν, δι' ἧς ἐξητεῖτο τὸν προβιβάσμον του,
— Ὑπογράψατε, ἀνέκραξεν.
Ὁ βασιλεὺς θαυμάσας τὴν ἀγχίνουιν αὐτοῦ παρεδέχθη ἀσμένως τὴν αἴτησίν του.

* *

Ὁ κ. Ἀ, ὅστις δὲν διαλάμπει ἐπὶ εὐφυῖα, ἔχει μικρὸν υἱόν, ὅστις ἠσθένησεν ἀπὸ τυφοειδῆ πυρετόν. Ὁ ἐπισκεφθεὶς τὸν υἱὸν ἰατρὸς δὲν ἀπέκρουψεν ἀπὸ τὸν πατέρα, ὅτι ἡ ἀσθένεια τοῦ τέκνου του ἦτο πολὺ σοβαρά.

— Ναί, τὸ γνωρίζω, ἀπεκρίθη ὁ πατήρ, τὸ γνωρίζω. Ὅτε ἤμην μικρὸς, ἠσθένησα καὶ ἐγὼ ἀπὸ τυφοειδῆ πυρετόν, καὶ ὁ ἰατρὸς εἶπεν εἰς τοὺς γονεῖς μου:— «Ἡ ἀσθένεια αὕτη εἶνε πολὺ σοβαρά, διότι ὁ ἀσθενὴς ἢ θ' ἀποθάνῃ, ἢ θὰ μείνῃ ἐφ' ἔθρου ζωῆς ἡλίθιος». Λοιπὸν, ἰατρέ μου, τὸ βλέπετε, δὲν ἀπέθανε.

* *

Σκέψεις τοῦ Saadi:
Οὐδέποτε πρέπει νὰ ταραττῆ τις τὴν πηγὴν ἐξ ἧς ἐπιεν, οὔτε νὰ κακολογῇ τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποῖαν ἠγάπησες.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ φύσις ἀπαιτεῖ ὅπως οἱ νόμοι καὶ ἡ κυβερνήσις ἔθνονος τινὸς ἀρμόζονται πρὸς τὸν χαρακτῆ-

ρα αὐτοῦ, καθὼς καὶ τὸ ὕδωρ εὐρίσκει τὴν ἰδίαν ἰσσοσταμίαν. Οἱ μὲν εὐγενεῖς λαοὶ κυβερνοῦνται πάντοτε εὐγενῶς, οἱ δὲ ἀμαθεῖς καὶ διεφθαρμένοι ἀγενῶς. Ἡ δὲ πείρα ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἀξία καὶ ἡ ἰσχὺς κράτους τινὸς ἐξαρτῶνται μᾶλλον ἐκ τοῦ χαρακτῆρος τῶν πολιτῶν ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν νόμων. (Συμάγλις).

Ἡ ἱκανότης ἀνευ τῆς φιλοδοξίας εἶνε πρᾶγμα τόσον σπάνιον, ὅσον σύνθησις εἶνε ἡ φιλοδοξία ἀνευ τῆς ἱκανότητος. Ὁ ἄνθρωπος ὅστις γεννᾶται μὲ πτέρυγας θέλει νὰ τὰς ταυνοσῇ μετὰ κράτου. Ἀλλὰ πλείστοι ὅσοι δοκιμάζουσι ν' ἀρθῶσιν εἰς τὸν αἰθέρα, ὅπως ὁ Ἴκαρος, μὲ πτερὰ κήρινα.

Αἱ ὠραιότεροι παραινέσεις ὑγινοῦς ἠθικῆς εἰσὶ πολλᾶκις ἤττον ἰσχυραὶ τῶν βελῶν τῆς σατύρας, καὶ οὐδὲν διορθοῖ τοὺς πλείστους τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον τῆς γραφικῆς παραστάσεως τῶν ἐλαττωμάτων αὐτῶν. Τὰ ἐλαττώματα προσβάλλονται καιρίως ἐκτιθέμενα εἰς τὸν περίγελον ἀπάντων. Ὁ ἄνθρωπος εὐκόλως ὑποφέρει τὰς ἐπιτιμήσεις, ἀλλ' οὐδαμῶς τὸ σκῶμμα. Ἀνέχεται μὲν νὰ κατηγορηθῆ ὡς κακὸς, οὐχὶ ὅμως καὶ ὡς γελοῖος. (Μολιέρος).

Ὁ φιλάργυρος δὲν εἶνε κύριος τῶν χρημάτων του, ἀλλὰ τὰ χρήματα εἶνε κύρια αὐτοῦ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἀρχαῖός τις ἀξιωματικὸς τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ κατοικῶν νῦν ἐν Λειψίᾳ, ἀφοῦ ἐνησχολήθη ἐπὶ τινα χρόνον περὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐξουρέσεως δραστηρίου μέσου δυναμένου νὰ προστατεῦσῃ τοῦλάχιστον τὸ στήθος τοῦ στρατιώτου κατὰ τῶν ἐχθρικών σφαιρῶν, ἐξετέλεσεν ἀρτίως πειράματα ἐφελεκύσαντα τὴν προσοχὴν τῶν στρατιωτικῶν κύκλων. Ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ μνησθέντος ἀξιωματικοῦ μηχανικός τις κατασκεύασεν εἰδὸς τι πλακὸς πάχους 1 καὶ 1/2 ὑποχιλιομέτρου καὶ ζυγίζουσης 1075 γραμμάρια. Ἡ πλᾶξ αὕτη ἐτέθη ὑπὸ δοκιμασίαν τὴν 22 Ἀπριλίου παρελθόντος. Ἐπὶ 8 βλημάτων διὰ καρβίνου Μαρτίνη ῥιφθέντων εἰς ἀπόστασιν 175 μέτρων καὶ ἐπιτυχόντων, δύο μόνον ἐβλαψαν τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς. Ἐκ δύο δὲ ἄλλων, ἅτινα τὴν προσέβαλον εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, τὸ δεύτερον μόνον διεπέρασε διαμπερᾶς τὴν πλᾶξ, τὰ δὲ λοιπὰ ἐλάχιστον μόνον ἔγνος ἐπαφῆσαν. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο ὑπερβάτως τοὺς ἐνδιαφερομένους νὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν μελέτην τοῦ προκειμένου ζητήματος, νὰ καὶ δὲ πειράματα θὰ λάβωσι χώραν λίαν προσεχῶς.

Ἀναγινώσκουμεν εἰς τὴν *Sphaera* τοῦ Λουδίνου τὰ ἐπόμενα ἱκανῶς περίεργα περὶ τῆς σχέσεως τοῦ οἴνου καὶ τῶν κηλίδων ἐν τῷ ἠλιακῷ δίσκῳ.

Ὁ κ. Henri Waldner ἐμελέτησεν, ὡς λέγουσι, τὴν μεταξὺ τῶν κηλίδων τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς ποιότητος τῶν τρύγων ὑφισταμένην σχέσιν. Κατεσκεύασε πίνακας, κατέστρωσεν ὑπολογισ-

μοῦς, οὔτινες, ἐὰν ὧσιν ἀκριβεῖς, ἐπιβεβαιῶσι τὴν θεωρίαν τὴν ἀφορῶσαν εἰς τὴν συνάρειαν τῶν δύο εἰδῶν τῶν φαινομένων, ἧτις ἔδοσεν ἡδὴ ἀφορμὴν εἰς ζωηρὰς συζητήσεις. Τὰ ἔτη, καθ' ἃ ἡλιακὸς δίσκος φέρεται τὰς ἐλαχίστας κηλίδας, ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὰ εὐροπα ἔτη, τ' ἀνάπαλιν δὲ πρὸς τὰ ὑγρά καὶ ἀτυχεῖ ἔτη, καθ' ἃ συνέβησαν πολλὰὶ πλημυρίαι καὶ κατέπεσε πολλὴ γάλαζα. Τοιούτοτρόπως τὰ ἔτη 1810, 1823, 1834, 1844, 1856, 1867 καὶ 1876, κατὰ τὰ ὁποῖα ὁ ἥλιος δὲν εἶχε σχεδὸν κηλίδας, ἀνταποκρίνονταί πρὸς τὰ περιφημότερα ἔτη τοῦ αἰῶνος ἡμῶν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν τρύγων, ἦτοι τὸ 1811, 1822, 1846, 1857, 1868, καὶ 1875.

Ὁ κ. Waldner ὑπελόγησε, βασιζόμενος ἐπὶ δεδομένων, ἅτινα δὲν δυνάμεθα ἐνταῦθα νὰ ἀναγράψωμεν, ὅτι τὸ προσεχὲς ἔτος, ὅπερ μέλλει νὰ παραγάγῃ ἐξαίρετως καλὸν οἶνον, εἶνε τὸ ἔτος 1887 ἢ 1888. Ἐν τούτοις σμικρύνει ὀλίγον τὴν σπουδαιότητα τῆς προρρήσεως ταύτης προσθέτων ὅτι ἀδιάκοπον ψυχὸς ἠδύνατο νὰ μηδενίσῃ τὰς βασιμωτέρας ἐλπίδας. Ὁ καθηγητῆς Ροδόλφος Οὐόλφ, διευθυντῆς τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου τῆς Ζυρίχης, προσεκλήθη ὑπὸ τῶν Ἐλβετῶν ἀμπελοργῶν νὰ ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς αἰσιοδόξου προρρήσεως τοῦ κ. Waldner τῆς ἀφορῆσεως τὰ ἔτη 1887 καὶ 1888.

Καθ' ἃ τὰ *Ἡμερήσια Νέα* τοῦ Λονδίνου ἀγγέλλουσιν, ἐν τῷ μεγάλῳ ταχυδρομείῳ ἐν Λονδίνο θέλουσι προβῆ εἰς δοκιμὰς, ἄς τὸ κοινὸν θὰ παρακολουθήσῃ μετ' ἐνδιαφέροντος καὶ συμπαιθείας. Ὁ γενικός διευθυντῆς τῶν βρετανικῶν ταχυδρομείων ἀπεφάνθη ὅτι ἀριθμὸς τις κωφάλαλων δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ἐν τῷ πρὸς διαχώρισιν τῶν ἐφημερίδων ταχυδρομικῷ τμήματι, τῆς δὲ γνώμης αὐτοῦ ταύτης πρόκειται νὰ γείνη προσεχῶς ἢ ἀπόπειρα.

Πρὸ τίνος εἴχομεν ἀναφέρει ἐνταῦθα ὅτι ὁ ἰδιοκτῆτης θεάτρου τινὸς ἐν Νέα Ὑόρκη προσήνεγκε βραβεῖον ἐκ 10,000 δολλαρίων (φ. 50,000) εἰς τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἧτις ἤθελεν ἀναγνωρισθῆ ὑπὸ ἀποφάσεως πραγματοποιημένων ὡς ἀξία τοῦ βραβείου τῆς καλλονῆς καὶ ἐκτεθῆ εἰς θέαν τοῦ κοινῶ ἐπὶ 2 μῆνας, 6 ὥρας καθ' ἑκάστην. Ὁ ἀριθμὸς τῶν διαγωνισθεισῶν κυριῶν ἦτο ἄπειρος, ἀλλ' ἡ ἀναγορευθεῖσα ὡς ἡ ὠραιότατη γυνὴ τῆς μεγάλης Δημοκρατίας εἶνε ἡ ἠθοποιὸς Λουίζα Μοντάνη. Ἐγχε λαμπρὰν μέλαιναν κόμην καὶ ὠραιστάτους γαλανοὺς ὀφθαλμούς. Ἡ ἐμφάνισις τῆς ἐνώπιον τοῦ κοινῶ θέλει ἴσως νὰ παραμυθῆσιν τοὺς στερεθέντας τὴν χονδροτέρην γυναῖκα τῆς Ἀμερικῆς, ἧτις ἔφερε τὸ ὄνομα ἀερόστατον, ἀπέθανε δὲ πρὸ τίνος χρόνου. Ἡ γυνὴ αὕτη ἐζίγισε 575 λίτρας τὸ φέρετρόν τῆς εἶχε μῆκος 7 ποδῶν καὶ πλάτος 3.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν καθ' ἕνα τὴν γῆν ὑπαρχόντων ἔκπων ὑπολογίζεται εἰς 58 ἐκατομμύρια

περίπου. Ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου ἀνήκουν εἰς μὲν τὴν Αὐστρουγγαρίαν 3,486,000, εἰς τὴν Γαλλίαν 3,000,000, εἰς τὴν Ῥωσσίαν 21,470,000, εἰς τὴν Γερμανίαν 3,352,000, εἰς τὴν Μεγάλῃν Βρετανίαν 2,255,000, εἰς τὴν Τουρκίαν 1,000,000, εἰς τὰς Ἡνωμέναις Πολιτείας 9,504,000, εἰς τὴν Ἀργεντινὴν Δημοκρατίαν 4,000,000, καὶ εἰς τὸ Καναδά 2,624,000.

Πλουσιώτατός τις Ἄγγλος, ὁ λόρδος Δ. . . ἐσχάτως ἀφίχθεις εἰς Παρισίους εἶνε τὸ ἀντικείμενον τῆς περιεργείας καὶ τέρψεως τῶν Παρισινῶν.

Ἀναθαίνει ἵππον, ὅστις ἔχει τὸ μὲν χρῶμα φαῖον καὶ ποικιλόστικτον, τὸ δὲ βᾶδισμα εἰς ἄκρον καλπαστικόν.

Ἐν τῇ προμετωπίδι αὐτοῦ εἰσὶ προσκεκολλημένοι δύο παρωπίδες ὅμοιαι πρὸς τὰς τῶν ἐξευγμένων ἵππων καὶ ὑπ' αὐτάς ἐν πελώριον ζεῦγος διόπτρων.

Ὁ φαίστικτος ἵππος, ὁ εὐνοούμενος τοῦ Λόρδου Δ. . . ἐγένετο μύψ συνεπέα συμβεβηκότος ἐν κωνηγεσίῳ. Εὐφύῃ δὲ τις κτηνίατρος τῇ βοήθειᾳ ἐμπείρου ὀφθαλμολόγου κατεσκεύασε τὸ ζεῦγος τῶν εἰρηγμένων διόπτρων, δυνάμει τῶν ὀπιοῶν ὁ ἵππος ἀνέκτισσε τὴν ὀξυδέρκειαν τῆς νεαρῆς αὐτοῦ ηλικίας.

Ὁ μέγας μουσουργὸς Auber, ἤδη προσβηκῶς τὴν ηλικίαν, κατήρχετο τὴν κλίμακα τοῦ «Μεγάλου μελοδράματος» μετὰ φίλου τινὸς τῆς νεότητός του.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ δύο γέροντες ὑπεβαστάζοντο ἀμοιβαίως ἐν τῇ καταβάσει τῆς κλίμακας,

— Ἄ, ἄ, εἶπεν ὁ φίλος, κάμνομεν ὡς νὰ ἤμεθα γέροντες.

— Τί τὰ θέλεις, ὑπέλαβεν ὁ Auber, εἶνε ἀνάγκη, ἀφοῦ διὰ νὰ ζήσῃ τις μακρόβιος πρέπει νὰ γηράσῃ.

Ἐν Ῥουμανίᾳ εἰκοσιπέντε νεάνιδες δοῦσαι ἐξετάσεις τῆς τηλεγραφικῆς ἔλαβον θέσεις εἰς 25 διάφορα μέρη τοῦ Κράτους.

Ἡ θεσιθρία δὲν εἶνε ἀσθένηξ ἐπιπολάζουσα μόνον ἐν Ἑλλάδι. Ἀπὸ τῆς εἰς τὴν ἀρχὴν ἀνόδου τοῦ νῦν προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς βροχὴ αἰτήσεων πρὸς διορισμὸν εἰς δημοσίας θέσεις κατέκλυσε τὸ προεδρικὸν μέγαρον. Ὁ γραμματεὺς τοῦ προέδρου ἔσχε τὴν ὑπομονὴν νὰ κατατάξῃ εἰς χωριστὰς κατηγορίας τοὺς λόγους, οὓς οἱ αἰτοῦντες ἐπικαλοῦνται ὅπως ἀγρεύσῃ τὸν ποθοῦμενον διορισμὸν ἕκαστος. Εἶρε λοιπὸν ὅτι 1900 πρόσωπα ζητοῦσι θέσεις ὡς ὑπάρξαντες συμμαθηταὶ τοῦ προέδρου ὑπὲρ τοῦς 400 καυχῶνται ὅτι τὸν ἐχόρευσαν ἐπὶ τῶν γονάτων των· 430 ὅτι τοῦ ἔδωκαν καλὰς συμβουλὰς· 742 τοῦ ἐδάνεισαν χρήματα· 13 ἐσχυρίζονται ὅτι τὸν ἐξήγαγον ἀπὸ τὰς φλόγας! 22 πλοίαρχοι ὅτι τὸν εἶγον ναύτην εἰς τὰ πλοία των· 932 ὅτι συνεταξείδευσαν μετ' αὐτοῦ καὶ τέλος 7,329 ὅτι προεἶπον ὅτι μίαν ἡμέραν

ὄχ γένην πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν!

Κατὰ τὸ ἔτος 1880 διημεύθησαν κατὰ τὸν «Αἰῶνα» ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ Κράτους τηλεγραφήματα ἰδιωτικὰ 293,865, ἀπεστάλησαν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν 29,398, ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ 33,428 καὶ διήλθον τῆς Ἑλλάδος διηθητῆ τηλεγραφήματα 40,581. Ἐκ τῶν ἐσωτερικῶν τηλεγραφημάτων, ὑπολογιζομένων καὶ τῶν τελῶν τῶν ἐπιτήμων, εἰσπραχθήσαν δρ. 432,525, 40, ἐκ δὲ τῶν ἐξωτερικῶν δρ. 121,208,31, ἧτοι ἐν ὅλῳ δρ. 553,723,71. Αἱ δὲ δαπάναι, καθ' ὅλον τὸ ἔτος, ἀνῆλθον εἰς δρ. 553,620. Ἡ ἔκτασις τῶν ἐναερίων γραμμῶν ἦν χιλιόμετρα 3573, ἡ δὲ τῶν συρμάτων 4580. Τὰ γραφεῖα ἠριθμοῦντο εἰς 88, ἐξ ὧν 6 διαρκεῖς ὑπηρεσίας, ἐργαζόμενα νυκθήμερῶν, 17 ὑπηρεσίας πλήρους ἡμέρας, καὶ 65 ὑπηρεσίας περιορισμένης. Ἐν ἅπασιν τοῖς γραφεῖσι τούτοις ἐγένετο χρῆσις 157 μηχανῶν τοῦ συστήματος Μόρς.

Κατὰ τὴν ἐπίσημον στατιστικὴν τῆς Κυβερνήσεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν οἱ κατὰ τὸ 1800 ἀποδιωχθέντες εἰς Ἀμερικὴν μεταναστᾶται ἀνέρχονται εἰς 372,880. Εἰς ἈΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Αἱ ἐκ λίπους κηλίδες ἀπαλείφονται προστριβόμεναι διὰ τῶν διαλυτικῶν τούτου μέσων πρὸς τοῦτο τίθεται τὸ κηλιδωμένον ὑφάσμα ἐπὶ ἀναποτικοῦ χάρτου (στυποχάρτου), καὶ χύνεται σάβδον ἐπὶ τῆς κηλίδος βενζίνη ἢ αἰθέρ ἢ καθαρὸν τερεβινθέλαιον (νέρτι), τρίβεται δ' ἐλαφρῶς τὸ ὑφάσμα δι' ἰδίου ὑφάσματος μέχρις ἐντελοῦς ἐξαρανίσεως τῆς κηλίδος· αἱ ἐκ κηροῦ ἢ στεαρίνης κηλίδες ἀπαλείφονται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἀφοῦ ὅμως πρότερον τήξωμεν ταύτας δι' ὑποθέριον σιδήρου, ἐπιταχυομένης οὕτω τῆς ἀπαλείψεως· κηλίδες ἐξ ἐλαιοχρώματος ἢ ῥητίνης, ἂν μὲν εἶνε πρόσφατοι, ἀπαλείφονται ταχέως προστριβόμεναι δι' ἰδίου ὑφάσματος ἐντὸς τερεβινθελαίου ἐμβαπτιζομένου, ἂν δὲ ξηραὶ, μαλακύνονται τὸ πρῶτον ἀλειφόμεναι ἐπὶ τινος ἡμέρας δι' ἐλαίου ἢ νωποῦ βουτύρου, εἶτα δὲ προστριβόνται τὸ πρῶτον διὰ τερεβινθελαίου, εἶτα διὰ βενζίνης μέχρις ἐντελοῦς ἀπαλείψεως· κηλίδες ἐκ τεφου ἢ ζύθου ἢ ἰθρῶτος ἀπαλείφονται δι' ἀμμωνιακοῦ ὕδατος προστριβόμεναι, κηλίδες δὲ ἐξ ὕδατος καὶ κόνεως μόνον παραχθῆσαι δι' οἰνοπνεύματος ἀπαλείφονται τάχιστα· κηλίδες ἐκ σακχάρους ἢ μέλιτος ἀπαλείφονται ταχέως τὸ πρῶτον διὰ θερμοῦ ὕδατος προστριβόμεναι, εἶτα δὲ δι' οἰνοπνεύματος· κηλίδες δὲ τέλος ἐξ οἴνου ἐρυθροῦ, ὀπωρῶν ἢ καὶ μελάνης ἀπαλείφονται διὰ δικλύσεως δέκαλυκτοῦ ἢ τρυγικοῦ ἔξέος προστριβόμεναι, ταχύτερον δὲ διὰ χλωριούχου ὕδατος ἢ καὶ μίγματος ἐξ ἠραιωμένου ὕδροχλωρικοῦ ἔξέος καὶ χλωρικοῦ καλίου.